

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

PAZIŅOJUMS LASĪTĀJIEM

Saskaņā ar MK noteikumiem Nr. 178 "Kārtība, kādā norādāmas preču un pakalpojumu cenas", arī laikraksta "DDD" redakcija, lai nepārkāptu likumu, turpmāk būs spiesta norādīt avīzes cenu ne tikai latos. Taču "DDD" joprojām maksās 0,50 LVL, kas, pārrēķinot eiro, ir 0,71 EUR. Cenas norādišana eiro nekādā gadījumā nav uzskatāma par eiro ieviešanas atbalstīšanu.

LATVIEŠU VAJĀŠANA TURPINĀS

Saruna ar biedrības "Latvietis" Pārstāvju sapulces priekšsēža vietnieku **Leonardu Inkinu**

PAR KO APSŪDZ LEONARDU INKINU?

DDD: Pirms nepilna mēneša Drošība policija jūs atzina par aizdomās turēto noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 78.panta otrajā daļā. Prokuratūra šonedēļ jau gatavoja uzrādīt jums apsūdzību. Par ko jūs tiekat vainots?

Leonards Inkini: Lietā ir saistīta ar radioraidījumu "Tēvijas laikmets" –

atmosfēra pret jūdiem un musinoša terminoloģija, kas tika lietota raidījumā, neatbilst Eiropas tolerances vērtībām, cīņai pret antisemitismu un rasismu, ko Latvija ievēro kā Eiropas Savienības dalībvalsts.

Vēstule ir nosūtīta arī LU rektoram Mārcim Auziņam, Latvijas Ebreju draudžu un kopienu padomes priekšsēdētājam Arkādijam Suharenko, LU Jūdaikas studiju centra priekšsēdētājam Ruvinam Ferberam un Ārlietu ministrijas speciālo uzdevu-

Mums vienkārši esot jābūt tādiem, lai būtu viņiem pieņemami. Citādi ravēs ārā nezāles."

2012. gada 29. martā Izraēlas vēstniece Latvijā Hagita Ben Jākova nosūtīja vēstuli Nacionālās elektronisko plašsaziņas līdzekļu padomes priekšsēdētājam Aināram Dimantam, sūdzoties par "Tēvijas laikmetu", Robertu Kļimoviču un mani. Viņa rakstīja:

"Tonis, propagandas

mu vēstniekam diasporas jautājumos Rolandam Lappukem.

Kad izlasīju šo vēstuli, es to publicēju biedrības "Latvietis" lapā internetā portālā "Draugi.lv". Un vēl tur tika ievietots arī fragments no grāmatas "Padomju Savienības židu katķisms", kas 1958. gadā

ir tikusi izdota Telavivā. Tika arī uzrakstīts paziņojums par Izraēlas iebildumiem pret radioraidījumu "Tēvijas laikmets", rosinot Izraēlas valdību necensties apspiest vārda brīvību Latvijā, bet gan pievērsties cilvēktiesību jautājumiem savā zemē. Tika norādīts, ka Izraēla nekad nav uz-

skatījusi par nepieciešamu un vajadzīgu atvainoties par savu tautiešu izdarītajiem noziegumiem pret citām tautām – arī latviešiem. Tā vietā Izraēlas valsts atļaujas iejaukties suverēnas valsts plašsaziņas līdzekļu darbībā.

Turpinājums 4. lpp.

Šajā numurā lasiet!

SVEICAM IKVIENU, KURŠ ATMOSTAS!

Saruna ar LNF priekšsēdētāju **Aivaru Gardu**

→ 2. lpp.

VĒROJOT LATVIJAS TAUTAS FRONTES SVINĪBAS

→ 3. lpp.

LATVIJA – "Vienotības" politbiroja slaucamā govs?

→ 5. lpp.

KATRAI DZĪVAI BŪTNEI IR JĀSTRĀDĀ

→ 6. lpp.

PAR BĒRNU TIRDZNIECĪBU

→ 7. lpp.

Latvijas Tautas fronte: MĪTI, APVĒRSUMI, NODEVĪBAS

Dr. Valdis Šteins

Bijušais LTF Valdes priekšsēdētājs

Lai arī tā ir nesena vēsture, bet jau apaugusi ar mītiem, dekorācijām un, protams, noklusējumiem, izdomājumiem. Parādījušies dažādi LTF dibinātāji, kuru uzvārdus pirmo reizi dzirdu vai kuri tupēja tuvākos un tālākos krūmos un caur zariem lūrēja, kad

būs pietiekami droši, lai piebiedrotos, vai arī tāpēc, ka varturi gaidīja brīdi, kad viņiem savi cilvēki ir jāiesūta frontē, lai kontrolētu situāciju un pārņemtu tās vadību.

Kā vienmēr – tie, kuri ir pie varas, raksta vēsturi. Esmu pārliecināts, ka 25. jubilejas gadā cits pēc cita vēl uzstāsies dažādi pseido-dibinātāji un faktiskie Atmodas iznīcinātāji. Par LTF dibināšanu jau ir izveidojusies oficiālā vēsture, memuāru grāmatas sarakstījuši cilvēki, kuri nemaz nebija pat LTF tuvumā vai arī ieradās baltā ķēvē, kad to vajadzēja pārņemt.

Bet eksistē taču Patiesā vēsture. LTF dibināšanu apvij vairāki mīti, apvērsumi un lielākas vai mazākas nodevības. Varētu domāt: kas tur liels – kādas politiskās organizācijas iekšējās

nesaskaņas vai cīņa par šīs organizācijas varas stūri? Taču LTF nebija vienkārši kaut kāda politiska organizācija, bet visas latviešu tautas Atmodas vadības organizācija ar 240 000 oficiālajiem biedriem, un šo apvērsumu un nodevības sekas ir komunistu uzvara, latviešu pasauluzskata

Komunistisko partiju aizliedza, 14.jūnijā mums ir pat Komunistiskā genocīda upuru piemiņas diena, bet paši komunisti, genocīda izpildītāju politiskie mantinieki – šīs noziedzīgās organizācijas biedri – varu saglabāja. Tā vietā, lai varu atdotu tautai, viņi hameleoniski pārkrāsojis

Bet fronte bija, un tā bija iekšējā fronte pašā Latvijas Tautas frontē, kur bija nacionālā pozīcija un padomju reformkomunistu pozīcija, un tā eksistē vēl šodien – gan prātos, gan dzīvē."

un kultūras pagrimums, valsts nozagšana, tautas kopmantas prihvatizācija un beigu beigās – Latvijas valsts neatkarības zaudēšana.

par liberāliem, par zaļiem – visās varavīksnes krāsās, un dažs labs pat uzvilka varavīksnes karogu.

Turpinājums 5. lpp.

VĒSTULES

ASV DIVKOSĪBA

ASV vēstniekam Latvijā
Markam Pekala k-gam

Kopija: Latvijas Valsts prezidentam
Andrim Bērziņam

A.god. vēstnieka k-gs, Latvijas prezidents uzskata, ka ASV ir Latvijas draugi. Vēlos pakavēties vesturē. ASV un Anglija uzdāvināja Latviju STAĻINAM, pēc tam liekulīgi paziņojot, ka neatzīst Latvijas okupāciju. Vēl zīmīgāk bija, kad pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas, ASV bija viena no pēdējām, kas atzina Latviju.

Vēl jaunāk, ne reizi ASV nav Krievijai (oficiālā PSRS mantiniece) sarunās pieminējusi, ka tai ir jāaizvāc okupācijas laikā nelikumīgi iepludinātie kolonisti un tiešie okupanti – armijas veterāni. ASV runā par cilvēktiesībām, to pārkāpējiem pat militāri uzbrūkot, bet to, ka tiek parkāptas latviešu cilvēktiesības, Latvijā ikdienu klausoties KRIEVU – OKUPĀCIJAS LAIKA valodu, ASV neredz. To redzot, kolonisti kļuva vēl nekaunīgāki un pieprasīja viņu valodai valsts valodas statusu.

Arī ASV kļūst vēl nekaunīgāka, pat A.Berziņa k-ga viesošanās laikā “draudzīgi” iesaka Latvijai atdot ebrejiem agrākos žīdu īpašumus. Žīdi par ebrejiem kļuva tieši okupācijas laikā un tad arī zaudēja savus īpašumus. Bija laiks, kad Latvija atdeva visiem īpašniekiem un viņu mantiniekiem īpašumus. Tad šie ebreji kļuva, acīmredzot uzskatīja, ka žīdu īpašumi viņiem nepienākas. Vai tagad, domāju, ASV pamudināti, tie grib kļūt par izredzēto nāciju?

Ceru, ka ASV, apzinoties savu atbildību par Baltijas valstu okupāciju, vērsīsies pie Krievijas ar prasību veikt deokupāciju un dekolonizāciju.

Valters Rudzītis

Latvijas Nacionālās pretošanās kustības dalībnieks un vēl 24 vēstules parakstītāji

TAS SĀKĀS AR RĪGAS OKUPĒŠANU

Vilhelms Ļuta

žurnālists

1944. gada 13. oktobrī Maskavas radio ziņoja, ka Sarkanā armija varonīgās kaujās ieņēmusi Rīgu. Tiesa, ar to “varonību” tur bija, kā bija... Īstenībā pirms šī iebrukuma vācieši Rīgu jau bija pametuši – bez cīņas.

Lielinieku “varonība” izpaudās daudz prozaiskāk – prāvu daļu rīdzinieku “atbrīvoja” no dzīvokļiem. Militā-

Okupācijas periodā slāvu skaits Rīgā palielinājās no 34 tūkstošiem līdz 518 tūkstošiem, tas ir, 15 reizes. Vienlaikus latviešu īpatsvars Rīgā kritās no aptuveni 70 procentiem līdz 30 procentiem.”

risti savām vajadzībām pievāca 495 namus, kuros agrāk mita vairāk nekā 20 tūkstoši cilvēku. Apmēram tikpat lielam “buržuju” skaitam no ērtajiem dzīvokļiem nācās pāriet uz saspīestajām “komunalkām”. Kopumā civilistiem nacionalizēja gandrīz miljons kvadrātmetru lielas dzīvojamās platības. Turklāt militāristi izvietojās arī visās iespējamās ražošanas ēkās.

Iekarotajās platībās kā sēnes pēc lietuses sāka iemitināties visdažādākie militārie veidojumi. Radās 26 dažādas militāras pārvaldes, 9 štābi. Tika izveidota bāze 13 kara rūpniecām un 12 remontdarbnīcām. Kopējais militāro objektu skaits Rīgā pārsniedza trešdaļtūkstoti.

Sarkanā armija savu vērienīgo plānu īstenošanai, protams, nedrīkstēja palauties uz “Rīgas iedzīmtajiem”. Nācās šurp aicināt savējos. Pirmais to pulks – 89 tūkstoši – Rīgā ieradās jau pirmajā okupācijas gadā. Ar to pašu var teikt – maisam gals bija vaļā.

Okupācijas periodā slāvu skaits Rīgā palielinājās no 34 tūkstošiem līdz 518 tūkstošiem, tas ir, 15 reizes. Vienlaikus latviešu īpatsvars Rīgā kritās no aptuveni 70 procentiem līdz 30 procentiem.

Nu jau 23 gadi pagājuši, kopš atgūts valstiskums, bet no okupācijas sekām vēl neesam tikuši vaļā. Rīgas pārkrievošana turpinās. Latviešu īpatsvars galvaspilsētā nepārsniedz aptuveni 40 procentus.

Tāpēc bez deokupācijas neiztikt.

SVEICAM IKVIENU, KURŠ ATMOSTAS!

Saruna ar LNF priekšsēdētāju Aivaru Gardu

DDD: Jau vairāk nekā 10 gadus jūs esat paudis, ka bez Latvijas deokupācijas un dekolonizācijas latviešu tautas attīstība nav iespējama. Vai, jūsuprāt, apkārtējos notikumos kaut kas ir mainījies? Vai cilvēki beidzot ir sākuši saprast, ko jūs sakāt, bet varbūt saprata jau agrāk, tikai baidījās par to runāt?

Aivars Garda:

Man šķiet, ka daļēji varētu būt gan tā, gan tā. Arī agrāk man šie jautājumi likās tik vienkārši kā

kolonisti, lai kurā paaudzē viņi šeit dzīvotu. Pat šādi cilvēki sāk par to runāt.

A.G.: Jāsaka – ļoti patīkami. Protams, žēl, ka viņš to agrāk neteica, jo tad varbūt daudz kas būtu noticis citādi mūsu valsts politikā, varbūt kādu okupantu daļu mēs jau būtu piespieduši likumīgā veidā izbraukt no valsts. Tomēr, protams, ir labi, ja prāts kaut vai tikai tagad apskaidrojas. Ap sveicam ikvienu, kam apskaidrojas prāts!

Avizes “DDD” 17. numurā bija publicēts

atlaidīgais darbs 13 gadu garumā ir vainagojies ar kādiem panākumiem. Cilvēkiem sāk atvērties acis, un apziņas sāk apskaidroties. Protams, ir propagandas spiediens no valsts varas puses, no politiķiem, žurnālistiem – it īpaši, žurnālisti (rakstošie, televīziju kompāniju – LTV, LNT, TV3, Latvijas Radio un citi, izņemot “Radio Merkurs”, kuru veido arī Juris Lapinskis) ir nodevīgi. Radio un TV, tautas valodā runājot, cilvēkiem pūderē smadzenes. Katru dienu mēs dzirdam šos

“Lai no kura punkta cilvēks sāk virzīties uz patiesību un taisnīguma izpratni, šajā ceļā posmā mēs viņu sveicam.”

ābece patiesība, un es redzēju, ka cilvēkiem – pretiniekiem, ar kuriem diskutēju, arī tie ir skaidri.

Diemžēl latviešos dziļi iekšā slēpjas nodevības gars jeb kangarisms, bailes nostāties pret valdošo politiku. Bet 2000. gadā mūsu valsts valdošā politika bija tāda, ka okupanti ir jāintegrē, kas ir absurdu absurds. Tomēr man ir prieks redzēt, ka tagad cilvēkiem atveras acis un varbūt arī parādās drosme.

DDD: Piemēram, nesen “Neatkarīgajā Rīta Avīzē” lasīju interviju ar kādreizējo diplomātu Valdi Krastiņu. Viņš skaidri pateica, ka ir jāsauc lietas īstajos vārdos: okupācija ir okupācija un kolonisti ir

Jāņa Medņa raksts “Latvija – neatkarīga, demokrātiska republika, postkoloniāla valsts vai invaderu kolonija?” Pirmo reizi dzirdēju terminu “invaderu kolonija” – tas patiešām attiecas uz Latviju. Tātad Jānis Mednis ir ieguldījis pūles, lai to visu izpētītu, un atzīst, ka mums ir bijusi taisnība. Viņš secina, ka mūsu pareģojumi ir praktiski piepildījušies – divvalodība un kolonisti pamazām iekaro varu.

Lai no kura punkta cilvēks sāk virzīties uz patiesību un taisnīguma izpratni, šajā ceļā posmā mēs viņu sveicam. Jāņa Medņa raksts ir ļoti loģisks. Tas liecina, ka mūsu nepārtauktais, var teikt, ne-

melīgos raidījumus – arī radiožurnālista Tomsona vadītots.

DDD: Nez, vai viņš patstī tam, ko saka, vai arī tā ir viņa viltība?

A.G.: Visticamāk, abi. Tiek realizēts mūsu tautas apstulbošanas plāns.

DDD: Mūsu lasītājs Viktors Ozoliņš atrakstīja, kad pirmo reizi izskanēja Krievijas vēsturnieka izteikumi, – ja Amerika iebruks Sīrijā, tad Krievija okupēs Baltijas valstis. Pēc tam šo ideju atkārtoja Žirinovskis. Vai jūs piekrītat, ka šī situācija arī žurnālistiem bija neizmantota iespēja beidzot valstiskā līmenī sākt runāt par nepieciešamību veikt deokupāciju un dekolonizāciju? Zinot,

ka mums ir tik liela pietā kolonna, mēs taču būtībā dzīvojam uz pulvera mucas. Par to jau netika nekur runāts, tikai pasmiets – ko tad Žirinovskis, nav ko viņu ņemt vērā.

A.G.: Kā raksta Jānis Mednis rakstā, kuru es pieminēju, mēs jau vēl nesam dekolonizēti. Tātad īstenībā Krievijai nemaz nav jāiebrūk Latvijā – viņi jau sen ir iebrukuši un nav aizgājuši prom. Kamdēļ Krievijai tagad ar militāru spēku te vēl lauzties iekšā? Uz šādu retoriku var uzķerties vienīgi muļķi. Ne Putins un ne kāds cits to nemaz nedomā darīt Baltijā, un nav arī vajadzīgs. Ja mēs paši esam tik stulbi, ka labprātīgi ar savām rokām atdevām varu okupantiem, palaižot viņus arī pie varas siles, kamdēļ tad te vēl iebrukt?! Tas ir tikai bieds. Tāpēc jau to teica Žirinovskis. Es domāju, ka Krievijai nav nekādas jēgas mūs tagad militāri okupēt. Viņi tikai zaudētu, jo mēs jau esam okupēti.

DDD: Jā, cilvēki teiks – mums ir miers, mums ir labi. Ja kāds jauniešis spiests aizbraukt no Latvijas, jo nezina krievu valodu, tas nekas, jo galvenais, lai nav kara... Šobrīd militāra iebrukuma nebūs, bet kur tad ir apdraudējums?

A.G.: Apdraudējums ir tas, ka šeit ir kolonisti. Tas, ko sacīja Valdis Krastiņš “Neatkarīgās Rīta Avīzes” intervijā, rakstīja Jānis Mednis “DDD” – apdraudējums ir tas, ka viņu šeit ir ļoti daudz. Viņi ir jādabū prom! Citādi nekas labs ar mums nebūs – ne ekonomiski, ne nacionāli, un mēs kā tauta aiziesim bojā.

Intervēja Liene Apine

“BRANDŽAS” PASAULE SABRŪK

Ja tautas lielākā daļa negrib zaudēt latu, apmainot pret šo svešķermeņi – eiro, tad Saeimas deputāte Ivetta Grigule pilnīgi pareizi rīkojas, nostādamās tautas pusē. Bet ko dara viņas kolēģi? Padomājiet pašin – ja visi deputāti būtu nobalsojuši pret eiro, tad eiro ieviešana nemaz nebūtu notikusi. Bet, nostādamies pret tautu, ignorējot tās gribu, šie nejēgas ir pārkāpuši savu deputāta zvērestu.

Vēl nav par vēlu “apgriezt spraudu” siko ļautiņu uzspiestajam svešķermeņim – eiro. Vēl ir iespēja atjēgties un to noraidīt. Protams, pie varas tikušās niecības ļoti daudzām ir nokāvuši ticību labajam. Daudz netrūka, ka arī man, bet laikā vēl atjēdzos. Viņi cerēšas nokaut ticību labajam visai tautai. Tieši tāds ir mērķis “brandžai” ar S. Āboltiņu priekšgalā – savas

tautas mānīšana un muļķošana. Šausmas, cik liela tautas daļa ir jau novesta tik tālu, ka vairs neatšķir patiesību no nepatiesības! Viņiem šie jēdzieni ir saplūduši.

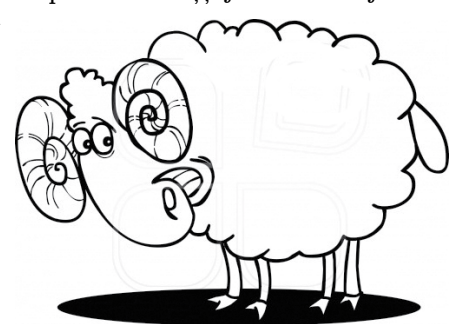
“Bet mūsu politikāni kā auni neko neredz (varbūt negrib redzēt?) un nesajēdz, ka laiks pazust no tādas savienības.”

Kamdēļ mūsu tautai eiro un Eiropas Savienība? Agri vai vēl šis aplamais, pretdabiskais veidojums sabruks. Un jo ātrāk tas notiks, jo labāk. Visas savienības agri vai vēl sabrūk – un arī šī ES, kas jau tagad šķobās un ļogās, nav izņēmums, tas ir tikai laika jautājums.

Bet mūsu politikāni kā auni neko neredz (varbūt negrib redzēt?) un nesajēdz, ka laiks pazust no tādas savienības. Viss pretdabiskais sabrūk – izdzīvo tikai

var, bet ieraus vēl vairāk, ja sabrukšanas process turpināsies ilgāk.

Visu laiku viņi tautu ir muļķojuši un mājājuši un

dabiskais. Tāds ir Dabas likums. Un tā būs mūžīgi.

Ir taču saprotams, kāpēc visādi *dombrovski*, *rimševici*, *vilki*, *āboltiņas* grib pāldzināt sabrukuma procesu, kas jau ir sācies. Tāpēc, ka šajā laikā viņi varēs saraust sev visādus labumus. Jau tagad šie ļautiņi ir sarāvuši sev, ko

turpina to darīt. Nekādas morāles un arī dvēseles viņiem nav un nekad nebūs. Tāda ir viņu daba.

Mēs visi dzīvojam gudrā un muļķības pilnā pasaulē. Bet drīz tā beigsies. Tas arī ir viss.

Lai Dievs stāv mums klāt!

Anonīms autors

VĒROJOT LATVIJAS TAUTAS FRONTES SVINĪBAS

Līga Muzikante

Grūti nepamanīt, cik plaši šogad tiek svinēta Latvijas Tautas frontes dibināšanas 25. jubileja. No trūcīgā valsts budžeta dažādiem jubilejas svētku pasākumiem ir piešķirti nu jau gandrīz 550 000 latu. Daudz vai maz? Spriediet paši – ja rēķina pēc vilciena “Rīga-Maskava” ērtas kupejas bilešu cenām, tad iznāk, ka par šo summu etniskajā dzimtenē varētu atgriezt aptuveni 6110 okupantu vai kolonistu, bet, braucot jautrā kompānijā kopējā vagonā, tad vēl vairāk. Savukārt, ja kāds vēlas ātrāku mājupceļu ar lidmašīnu, tad, izmantojot

tautību pārstāvju kopējo īpatsvaru Latvijas republikā. (*Aplausi.*) Nav pieļaujams tāds stāvoklis, kāds ir, piemēram, Rīgā, kur latvieši sastāda ne vairāk par 30% no iedzīvotāju skaita. Tas rada tautai stresa stāvokli, kurā nav iespējama normāla harmoniska eksistence. Tas pats attiecas uz citām lielākajām Latvijas pilsētām.

Treškārt, valdībai ir jāizskaidro tiem cilvēkiem, kuri šeit atvilināti, ka tās politika ir bijusi aplama, jāatvainojas viņiem un jānodrošina visi apstākļi, lai viņi varētu atgriezties savās dzimtajās vietās. (*Aplausi.*) [...]

Jebkura tauta ir ieinteresēta sevi saglabāt, tādēļ

ka okupanti brauc projām, pat vārdu “okupācija” nespēja izrunāt...” – tā atbildēja bijušais tautfrontietis Valdis Šteins.

Starp citu, tieši Valdis Šteins teic, ka viņš ir pirmais, kurš 1988.gadā publiski iestājās par Tautas frontes dibināšanas nepieciešamību. Viņš stāsta:

“Par LTF tēvu dažkārt tiek saukts Jānis Peters, lai gan ar LTF rašanos viņam nav nekāda sakara, tāpat kā Dainim Ivānam, es viņu nepazīnu, un viņi šajā sākotnējā periodā nebija ar mums. Viņi abi parādījās tikai rudenī – Peters, kad piešķīra mums A. Upīša kabinetu Rakstnieku savienībā un sasauca dažādo kustību organizatorisko sēdi, bet D. Ivāns – kad Peters viņu, nemaz nesaņēmojot ar mums, nosauca par LTF priekšsēdētāju 1. kongresā. Jānis Šķapars tolaik atpūtās savā Gaujas mājīnā, meditēdams par saviem nedarbiem Latvijas “galvenā cenzora” amatā. Sandra Kalniete vārīja kafiju Džemmai Skulmei un veica valsts gleznu pasūtījumus saviem izredzētajiem māksliniekiem. Ivārs Godmanis šīverēja pa Austriju un tikai pēc gada ieradās Latvijā, par Jāni Stradiņu zināju tikai to, ka tāds kaut kur ZA strādā. Nevienš no šiem cilvēkiem pat tuvumā nebija pie LTF rašanās un tās sākotnējā etapā – visi viņi ir otrā ešelona cilvēki.”

KĀ SĀKĀS LATVIJAS TAUTAS FRONTE?

“LTF iesākās pie mana vecvectēva rakstāmgalda. Tas bija 1988. gada 5. maijā. Un beidzās arī pie šī gada 1993. gada maijā, kad es uzrakstīju kārtējo pieprasījumu par Godmaņa valdības demisiju, jo es uzskatīju, ka tas, ko dara LTF ielikta Godmaņa valdība pret latviešu tautu, ir jāpārtrauc – jāpārtrauc tās valdīšana.” – uzsver Valdis Šteins.

“1988. gada 5. maijā uzrakstīju paziņojumu un nelielu programmu ar nepieciešamajiem darbiem, kas būtu jādara valsts mērogā. Ģeogrāfijas fakultātē mums bija katedras sēde, kurā es nolasīju šo paziņojumu. Veicām dažus papildinājumus un oficiāli to apstiprinājām. Vienu diennakti paziņojums nostāvēja pie ziņojumu dēļa fakultātes gaitenī, bet nākamajā rītā partijas sekretārs esot to norāvis. Es zināju, ka gatavojas Latvijas PSR Rakstnieku savienības plašinātais plēnums 1988. gada 1. jūnijā, tāpēc, naivi cerēdams, ar katedras paziņojumu devos pie Jāņa Petera, kurš neko negribēja pat dzirdēt par kaut kādu fronti! Viņš “nobīdīja” mani pie kriminālromānu rakstnieka Kolberga, kurš vācot visādas darbaļaužu vēstules.”

“Nākamais etaps bija Atklātās vēstules – pirmās LTF programmas parakstīšana. To parakstīja 17 intelīģences pārstāvji, kuri nenobijās, galvenokārt Avotiņam un Rukšānam pazīstami cilvēki. Tā arī radās 17 intelīģences pārstāvju izgājiens. Viktora Avotiņa uzdevums bija šo mūsu atklāto vēstuli nolasīt Latvijas PSR Rakstnieku savienības plašinātajā plēnumā 1988. gada 1. jūnijā, jo nevienam citam tas nebija iespējams. Viktors nolasīja gan, bet nekas nenotika. Tas bija kā tukšs šāviens gaisā, nebija nekādas atskaņas. Plēnums varbūt radīja pacēlumu tautā, bet Tautas frontes dibināšanu un organizēšanu tas neietekmēja. Mēs bijām gaidījuši atbalstu šajā plēnumā, bet tādu nesaņēmām.”

Aleksandrs Jakovļevs: “DARIET, KĀ GRIBIET!”

Pēc Valda Šteina stāstītā rodas loģisks jautājums: kas mainījās 1988. gada vasaras beigās un rudenī, kad tomēr tika nodibināta Tautas fronte? Vēl 1988. gada 18. jūnijā notika LKP CK plēnums, kurā, izskatot jautājumu par Tautas frontes izveidošanu, nolēma to nepieļaut. Interesants ir šī plēnuma stenogrammas pieraksts (skat.: <http://amigos.lv/ru/blogs?id=322111>), proti, LKP CK sekretāra ideoloģijas jautājumos Anatolija Gorbunova teiktais:

“Pašlaik apspriež jautājumu par Tautas frontes izveidošanu. Kas šo fronti vadīs? Mēs apgalvojam – partijas organizācijas, bet pagaidām tā ir tīri filozofiska spriešana. Patiesībā, ja mēs nespējam savās rokās pārņemt neekstrēmiska rakstura neformālo organizāciju vadību, mēs ar mūsu neaktivitāti uz vietām, nevarēsim saņemt

Aleksandra Jakovļeva vizītes Latvijā 1988. gada 8. augustā. Pēc A.Jakovļeva tikšanās ar LKP un arī VDK vadību notika metamorfoze: LKP CK birojs nolēma atļaut veidot Tautas fronti un par atbildīgo šim procesam norīkoja CK sekretāru ideoloģijas jautājumos Anatoliju Gorbunovu, kura tiešā pārraudzībā bija VDK.

Oficiāli tika uzskatīts, ka Aleksandrs Jakovļevs Latvijā ierodas, lai apspriestu PSKP 19. Vissavienības konferences svarīgāko lēmumu izpildi, un acimredzot tā arī bija. PSKP CK sekretārs satikās gan ar republikas varas, gan radošās intelīģences, gan masu saziņas līdzekļu pārstāvjiem. Varbūt kāds atceras, ka tajās dienās pa televīziju rādīja tikšanos ar A.Jakovļevu. Tika pa-

kur galvenais apspriedes jautājums bija formulēts: par padomju sabiedrības demokratizāciju un politiskās sistēmas reformu. Un Maskavā acimredzot tika gūts arī atbalsts idejai par neformālo organizāciju un grupu apvienošanu Latvijas kompartijas ietekmētā “junta organizācijā”. Par to varam spriest pēc LKP CK sēdes, kas notika pēc dažām dienām, darba kārtības jautājuma formulējuma “Par patriotisko kustību partijas līnijas uz pārbūvi atbalstam”. Protokolam ticis pievienots ziņojums: “Tika atbalstīts priekšlikums par republikas sabiedrisko spēku apvienošanu konkrētās organizācijas formās.”

Šādi Latvijas Tautas fronte – organizācija, kurai pievienojās ap 240 000 dalībnieku, – saņēma “zaļo

Apkaunojoši, bet tagad tieši tie, kuri nolika latviešu tautu uz “integrācijas” ešafota, tiek mālēti par vislielākajiem varoņiem.”

lētos bilešu piedāvājumus, no Latvijas varētu likumīgi izlīdzināt vismaz 8500 aizkavējušos “ciemiņus”. Turklāt šie aprēķini ir veikti, neņemot vērā iespēju, ka okupantu transportēšanas izmaksas varētu būt mazākas, ja viņi dodas prom bariņā. Parasti, pērkot biļetes grupai, ir iespēja vienoties par diezgan lielu atlaidi, tāpēc aizbraukt varētu vismaz 10 000 kolonistu. Manuprāt, šāda valsts budžeta līdzekļu lietā likšana būtu lieliska Latvijas Tautas frontes 25. gadadienas atzīmēšana un labākais sveiciens latviešu tautai, kas ir novārdzināta dekolonizācijas neveikšanas dēļ.

Tieši par to, ka vēl arvien nav veikta deokupācija, dekolonizācija un deboļševizācija un nav atjaunota 1918. gada 18. novembrī dibinātā Latvijas Republika, ir jādomā, vērojot LTF jubilejas svinības.

VIŅI SĒDĒJĀ PRĒTĒJOS IERAKUMOS

Joprojām skaudri aktuāla ir komponista Imanta Kalniņa teiktā runa pirms 25 gadiem – LTF 1. kongresā 1988. gada 8. oktobrī:

“Es neredzu dialoga iespēju starp cittautiešiem un latviešiem. Cittautiešiem problēma atrodas cilvēcisko attiecību līmenī, bet latviešiem – “būt vai nebūt” līmenī. Tātad runa ir par objektīviem draudiem latviešu nācijas eksistencei, nevis par to, cik iecietīgi mēs viens pret otru izturēsimies. Tātad runa ir par to, ka uz latviešu tautu iedarbojas aktīvi destabilizējoši faktori, kas draud ar tautas bojāeju.

Ko darīt? Pirmkārt, nekavējoties un pilnīgi izbeigt migrāciju.

Otrkārt, ar likumu noteikt pieļaujamo citu

neviens cits kā pati tauta vislabāk zina, kas tai nepieciešams, lai tās nākotne būtu nodrošināta. To jautājumu izlemšanā, kuri attiecas uz tautas nākotnes nodrošināšanu, nevar tikt ņemtas vērā citu tautu pretenzijas. (*Aplausi.*)

Latvija nav kaut kāda abstrakta neitrāla teritorija, kuru var dalīt un pārdalīt atkarībā no iedzīvotāju nacionālā sastāva skaitliskajām attiecībām. Jāņem vērā, ka šīs attiecības lielvalstiskā ļaunprātībā ar iztapīgu ierēdņu palīdzību ir tikušas radītas mākslīgi par postu visai latviešu tautai. (*Aplausi.*)

Latvija ir zeme, kas pieder latviešu tautai, un tādēļ tikai pati tauta ir tiesīga noteikt parametrus, kas attiecas uz iedzīvotāju savstāva skaitliskajām attiecībām, īpaši tagad, kad tas ir tautas dzīvības un nāves jautājums. (*Aplausi.*) [...]

Jebkurš kompromiss šajos jautājumos ir nevis internacionālisma izpausme, bet agresija pret tautas pašnoteikšanās tiesībām. (*Aplausi.*)”

Diemžēl retais tautfrontietis, kurš bija LTF vadībā, šādi iestājās par dekolonizāciju, tomēr pirms 25 gadiem ļoti liela latviešu tautas daļa uzticējās LTF godīgumam. Apkaunojoši, bet tagad tieši tie, kuri nolika latviešu tautu uz “integrācijas” ešafota, tiek mālēti par vislielākajiem varoņiem.

Bijušais LTF valdes priekšsēdētājs Valdis Šteins laikrakstā “DDD” vairāk kārt ir rakstījis par dekolonizācijas nepieciešamību. Tādēļ viņam pajautājām, kāpēc Tautas fronte necinījās par dekolonizāciju.

“Kad es biju valdes priekšsēdētājs, mēs nepārtraukti strīdējāmies par šiem jautājumiem. Mēs pat pie galda sēdējām katrs savā pusē. Viņi neviens negribēja un negrib,

Vaira Vīķe-Freiberga pasniedz Triju Zvaigžņu ordeni Aleksandram Jakovļevam.

rādīts, kā nolasa kāda cilvēka atsūtītu zīmīti ar jautājumu: vai dibināt Tautas fronti? PSKP CK sekretāra publiskā atbilde skanēja: “Dariet, kā gribiet!”

Interesanti, bet vadošie tautfrontieši nelabprāt runā par CK un VDK nozīmi Tautas frontes dzīvē. Lai nu kā, bet tieši pēc A.Jakovļeva cemošanās

gaismu”. Vai vēl kādam ir jautājumi, kāpēc LTF atteicās no Latvijas deokupācijas, dekolonizācijas un deboļševizācijas veikšanas? Un kādēļ tad, kad it kā tika atjaunota Latvijas neatkarība, netika atvērti čekas maiši?

Un vēl kāds retorisks jautājums skan šādi: vai kadri, kas tika iefiltrēti un pieskatīja LTF, lai pēc tam izvērstu plašu prihvatizācijas procesu, spētu darboties paši pret sevi? Šķiet, viņi gluži vienkārši realizēja Aleksandra Jakovļeva izteikto pamācību latviešiem 1988. gada augustā: “Jebkuras tautības padomju cilvēkam visur ir jājūtas kā mājās. Jebkura sadalīšana pēc nacionālajām pazīmēm būtu cerību un demokrātijas kaps...” (Skat.: Яковлев А.Н. Реализм – земля перестройки. М., 1990).

Valdis Šteins, viesodamies “DDD” redakcijā mums sacīja: “Protams, latvieši ir ieguvuši tā saucamo putna brīvību, bet patiesībā ir tikai piesmiesti – sapņi izkūpēja. Un drausmīgi ir to apzināties. Bet mūsu tautas uzdevums ir pašiem sākt organizēties, lai atjaunotu savas patiesās tiesības!”

“Pēc A. Jakovļeva tikšanās ar LKP un arī VDK vadību notika metamorfoze: LKP CK birojs nolēma atļaut veidot Tautas fronti un par atbildīgo norīkoja CK sekretāru ideoloģijas jautājumos Anatoliju Gorbunovu, kura tiešā pārraudzībā bija VDK.”

Tautas fronti savās rokās. Pēc mana uzskata, pašreiz par Tautas fronti vispār nekādas runas nevar būt.”

Arī Latvijas PSR prokurors Jānis Dzenītis tad uzstājās ar asu kritiku par LTF programmu, protestēdams pret tās legalizāciju. Tomēr noskaņojums krasī mainījās pēc Gorbačova tuvākā ciņu biedra un PSKP CK Politbiroja locekļa, PSKP CK sekretāra

cits pēc cita saradās, kā Valdis Šteins viņus sauc, “otrā ešelona cilvēki”, lai tiktu oficiāli dibināta Latvijas Tautas fronte.

KĀPĒC LTF NEVEICA DDD?

Visticamāk LTF reģistrēšana tika izlemta jau 19. Vissavienības partijas konferences laikā Maskavā,

LATVIEŠU VAJĀŠANA TURPINĀS

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Un par to tika ierosināta krimināllietā?

Leonards Inkins: Būtībā viss sākās tad, kad es uzrakstīju Drošības policijai vēstuli no biedrības **DDD:** "Latvietis" par Burlaka filmu, kurā ir noliegta Latvijas okupācija. Nepagāja pat nedēļa, kad mani izsauca, ierosināja lietu, un tieši tā viss sākās.

DDD: Kas ir krimināllietas ierosināšanas oficiālais pamats?

L.I. Internetā publicētā Izraēlas vēstnieces vēstule un fragments no "Padomju Savienības židu katķisma". Drošības policija bija veikusi šī citāta ekspertīzi un atzinusi, ka tas kurot naidu utt., u.tj.p., un tāpēc ir tikusi ierosināta krimināllietā. Izrādās, ka to ir sarakstījuši "sliktie

kopproduktam, tādām un tādām inflācijas procentam, bet svarīga ir arī politiskā vide valstī – kādas tur ir organizācijas, ko tās atļaujas paust, utt. – tam visam ir jābūt saskaņotam.

Es domāju, ka arī Latvijā cenšas panākt šo noteikumu ievērošanu. Tagad tas ir ar "Pērkonkrustu", ar biedrību "Latvietis", varbūt ar vēl kādu. Un ne jau pret visiem ir jārikojas ar tādām metodēm – ir cilvēki, ar kuriem pietiek tikai parunāt, lai viņi saprastu un piekristu. Mums vienkārši esot jābūt tādiem, lai būtu viņiem pieņemami. Citādi ravēs ārā nezāles. Arī stabam var "piesieties", ka viņš stāv nepareizā vietā.

Lūk, tas, manuprāt, ir īstais cēlonis. Esmu tikko

bet vai ir iespējams, ka viņi ir veikuši arī kādus priekšdarbus?

Leonards Inkins: Domāju (nezinu vai esat pamanijuši), ka viņi to dara arī pret jums. Un notiek dažādas darbības.

Piemēram, biedrības "Latvietis" prezidents, mācītājs (jau netaisīti) Kārlis Zuika. Zinu, ka ir bijuši drošības dienestu speciāli sūtīti cilvēki, zinu pat viena vārdu un uzvārdu – šobrīd es viņu nenosaukšu, starp citu, viņš ir čekas maišos. Lūk, šis cilvēks bieži tika sūtīts uz Vāciju, kur ziemā dzīvoja Kārlis Zuika, un metodiski, taktiski Kārlis Zuika tika mācīts: redzi, tu uzrakstīji ļoti labu rakstu, bet, skat, kā viņi to publicējuši – lūk, viens vārdušs tur ir izņemts u.tml., cilvēki domā, ka tas nav pareizi. Un tādā veidā viņi noskaņo. Kā Valdis Atāls teica: ja ērglim par labu lidojumu pie spārna piesprauž ordeni, viņš vairs nevar palidot. Visi cilvēki, kas ir ap mums un mūs atbalsta, patiesībā ir mūsu spārni, bet, ja šos spārnus salauz vai nocērt, tad lidot ir grūti. Es domāju, ka tas ir noticis arī pret jums dažādos veidos.

Ir jau arī citādas metodes – visādas intrigas, savstarpēja naidošāns. Un bieži varbūt pat pamatotas, bet tikai ar kādu nolūku?! Domāju, ka pilnīgi visās organizācijās ir kāds, kurš piekritis sadarboties, informēt, lai grautu organizāciju. Turklāt ne jau vienmēr drošības dienesti šo cilvēku iebiedē – tiek izmantota arī vienkārša pierunāšana: mums ir tāds darbs, mēs jau sirdi esam ar jums, bet var notikt kaut kādi pārpratumi, var rasties kaut kas neskaidrs, var atnākt kāds sliktais un izprovocēt, tāpēc būtu labāk, ja mēs zinātu un pavisam uzmanīgi jums piepalīdzētu... Un cilvēks ar labiem nodomiem piekrīt. Jāsaprot, ka

nodot var tikai tas, kurš ir blakus; tas, kurš vienkārši staigā pa ielu, neziņna. Drošībniekiem vajag tādus, kuri ir ap mums, mūsu tuvumā.

Un vēl drošības dienestiem patik izprovocēt. Reizēm, paspēris soli, saproti, ka to patiesībā nevajadzēja darīt. Ne jau tāpēc, ka tas būtu slikti, bet tāpēc, ka tas nav bijis tevis paša izdomāts – tev šo domu iespēlēja. Un tu tagad ej, bet viņi jau gaida...

DDD: Kas ir viņi?

L.I.: Kas ir drošības dienesti – Drošības policija, Satversmes Aizsardzības birojs u.c.? Nav jau tā, ka tur būtu kaut kādi idejiskie pretinieki sanākuši kopā un idejas vārdā, pārliecības dēļ kaut ko darītu. Nē! Tur ir siltas, ļoti labas darba vietas, labas sociālās garantijas, labas algas, pārējo cilvēku bijīga attieksme pret tevi u.tml.

Kad biju padomju armijā, es gulēju hospitālī. Tur bija kāds gruzīns, kurš ilgu laiku bija dzīvojis Ļeņingradā, lieliski runāja krieviski. Es dzirdēju, kā viņš citiem stāsta, ka, pārnācis mājās, kļūdot par īstu VDK darbinieku un iegūšot sarkano aplieciņu. Viņš savā stāstā ļoti tālāni aprakstīja, kas notiekot ar līdzcīvēkiem, kad viņi ierauga šo aplieciņu – kā viņi sastingstot.

Saprotiet, šajos dienestos un šādās vietās, protams, strādā gan radniecīgas atvases, gan pietuvināti cilvēki varnešiem. Manuprāt, viens no viņu darbiem ir ne tikai apkārot, bet arī piesegt...

DDD: Kaut kādas nelielkumbas?

L.I.: Domāju, jā. Nevaru, protams, to pierādīt, bet, domāju, tā tas ir. Viņi vienkārši mierīgi sēž, dzer kafiju, kādreiz, ja vajadzīgs, kaut ko izdara un pakonsultē, bet, kad viņiem pasaka: "Fas!" – atnāk pie mums vai pie jums. Bet paši pēc savas iniciatīvas, domāju, viņi neko nedara.

KĒDĪTĒ IESIETAIS SPĒLĒ SAVU LOMU

Leonards Inkins: Bija ļoti interesanti – kad Drošības policijā beidzās mana pēdējā pratināšana, viņi man sacīja: "Tagad mēs vairs netraucēsim, jo tagad to darīs prokuratūra un tiesa, un mēs nezinām, ko darīs prokuratūra un tiesa." Es viņiem atbildēju: "Ko tām liks, to arī darīs." Viņi neprotestēja – ko tu iedomājies, mēs dzīvojam demokrātiskā valstī utt. Nē! Izmeklētājs man tieši pajautāja: "Kas būtu jāizdara, lai tā nebūtu?"...

DDD: Bet, kur tad ir brīvā, neietekmējamā tiesu vara?

L.I.: Tad ir jārūnā par pašu galveno, ko cilvēki atsakās saprast. Viņi dzird vārdus, bet atsakās tos saprast. Ja viņi tam piekrīt, tad viss viņu pasaules

uzskats mainīsies, un tas diezgan bieži ir sāpīgi.

Ko es ar to gribu teikt? Te ir vajadzīgs neliels ieskats vēsturē. 1939./40. gadā mūs okupēja. Pēc tam okupēja vēlreiz. Okupācijas vara iedibināja šeit okupācijas pašpārvaldi, kas tika saukta par Latvijas PSR Augstāko Padomi. Tad Padomju Savienība izdomāja, ka viņiem vajag reformēties. Neba nu tur bariņš komunistu sanāca un teica, ka jādara kaut kas citāds. Nē, institūti strādāja, modelēja – kā reaģēs cilvēki, ko viņi darīs, kādās sprukās viņi būs iedzīti, kā strādās šoka terapija... Tas viss tika zinātniski izrēķināts jau Andropova laikā, Gorbačovs vēl pie varas nebija. *Perestroiku* sāka Andropova laikā. Ja cilvēki to saprastu – viņi apjēgtu, kas patiesībā notiek.

Andropovs *perestroiku* sāka šādi: pēc Andropova rīkojuma tika iznīcināti visi dokumenti par cilvēkiem, kurus jau bija ieplānots pēc 10–15 gadiem ielikt amatos, kurus vajadzēja izvirzīt (daudzi no viņiem nāca caur čeku). Tas ir noticis un ir pierādāms, jo eksistē dokumenti, kas par to liecina. Tamdēļ nemaz nevajag taisīt valā čekas maišus – ir kompartijas arhīvi. Šie perspektīvie darbinieki sāka jaunu un skaistu dzīvi tur, kur partija aizsūtīja. Partija sūtīja cilvēkus – piemēram, vienu uz Ventpili. Tautas frontes Ventpils nodalās vadītājs Kristovskis brīnījās – kā tas viss varēja notikt? It kā viņš to nezināja. Bet caur viņu šo cilvēku ielika sarakstā, viņš iekļuva Saeimā, Augstākā Padome nobalsoja par Latvijas neatkarību, un tā viss aizgāja.

Un tā tas notika visās vietās – šos cilvēkus salika, kur vajag. Protams, kāds nodzērās, kādu nošāva. Precīzi jau viss neizdevās. Kā saka Jānis Miežītis, par 89 procentiem viņiem viss izdevās. Morāle stāstam ir tāda – šī vara ir tās pašas PSRS varas atvasinājums un turpinājums. Un tieši tas ir pamats, kāpēc viņi vērsās pret mums. Ja šī būtu 1918. gada 18. novembrī dibinātā Latvijas Republika, tad valsts varbūt mums dotu ordeņus par deokupācijas, dekolonizācijas un debolševizācijas veicināšanu, bet šī vara vērsās pret mums.

DDD: Bet varbūt ir jāpaskatās vēl plašāk – ja šie valdošie cilvēki tik dedzīgi iestājas par Eiropas Savienību un eiro, tad kas ir pati Eiropas Savienība?

L.I.: Ir cilvēku grupas, kas mērķtiecīgi prot visu izplānot, un nevis gadu vai divus uz priekšu, bet gadsimtiem. Tas, ko jūs sakāt par mums un Eiropas Savienību – domāju, ka īstie saimnieki atrodas tālāk, aiz okeāna, no kurienes vēl joprojām viņi šos procesus turpina vadīt. Es domāju, ka arī Putinam vai kādam citam Krievijas vadītājam ir dota kaut kāda brīvība, lielāka nekā mūsējiem, tomēr viņi visi ir sasiesti kaut

kādā ķēdītē.

Tikko mēs sāksim ticēt uzspiestajai loģikai, ka vieni ir labie, demokrātiskie Rietumi, bet otri ir sliktie Austrumi jeb ļaunuma impērija un dzelzs priekš-kars, tad nekas nesanāks. Mums, latviešiem, ir jāsaprot, ka īstie saimnieki gan "labajiem", gan "sliktajiem" patiesībā ir vieni un tie paši, bet pasaulē viss notiek ar vienošanos par to, kāda loma katram ir jāspēlē jeb jāpilda. Krievijai, šķiet, ir tikai viena loma – turēt nabadzībā un pakļautībā tautu, piegādāt derīgos izrakteņus, atļaut varbūt kādiem diviem tūkstošiem dzīvot greznī, bet pārējiem ir jābūt apspiestiem. Krievija šobrīd ir "Civilizētās pasaules" derīgo izrakteņu krātuve un nekas cits.

DARĪT – TAS NOZĪMĒ SVIEDRUS

DDD: Mēs runājam par slepeno dienestu darbošanos, kas nodrošina ķēdītē sasietajiem varnešiem nepieciešamo gaisotni savu lomu pildīšanai. Vēl varētu piebilst, ka viņu paņēmiens ir arī vispārēja noklusēšana – retais uzzina, ka pret *Leonardu Inkinu* ir ierosināta absurda krimināllietā. Tomēr, ko jūs varētu teikt mūsu lasītājiem, lai viņiem nesalūztu spārni?

Leonards Inkins: Lai-cīgas atbildes uz šo jautājumu man nav. Apustulis Pāvils teica: "Ja Dievs ir ar mums, tad kas ir tie, kuri ir pret mums?!" Lūk, par to ir jāpadomā. Kamēr cilvēks noliedz garīgo pusi, garīgās vērtības, viņš nav ar Dievu.

Ko darīt? Šis ir mūžīgais jautājums, bet būtība jau ir tāda: vai tu vispār gribi darīt?

Uzdot jautājumu "ko darīt?" ir viegli, bet vai esi gatavs darīt? Darīt – tas nozīmē pūles, sviedrus, neveiksmes, tā ir ciņa. Te man atkal ir jāpiemin Valdis Atāls, viņš teica: "Īstu dzeju un īstu mākslu var radīt tikai tad, kad nazis mugurā iedurts..." Tātad, kad saproti, ka šī diena varbūt tev ir pēdējā – tev ir jāsteidzas.

Kad cilvēks pašapmierināti dzīvo labklājībā un komfortā, nekādu patiesu vērtību viņš nevar radīt. Mēs nezinām, kāda ir Dieva griba – mēs varam tikai minēt, taču tā pastāv. Un varbūt tas, kas ar mums notiek, veicina mūsu domas, kas dod mums spēku. Kardināls Pujats teica, ka Dievs gluži vienkārši nepieļaus, ka ļaunums uzvar. Tā tas arī būs, bet kad Viņš nepieļaus? Tikai tad, kad Viņš redzēs, ka mēs kaut ko darām. Ja mēs nepretošies ļaunumam, ja tikai baidīsimies, tad Viņš pieļaus...

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

Latvijas Tautas fronte: MĪTI, APVĒRSUMI, NODEVĪBAS

Turpinājums no 1. lpp.

Bet komunistu organizācija bija noziedzīga organizācija (pat Eiropas Savienība to atzina) – tad ar kādām tiesībām komunisti jaunajos uzvalkos turpināja (un turpina) vadīt valsti un tautas kopīpašumu pasludināja par savējo jeb privāto un neizskaramo?! Kā redzat, prātam neap-tverami, bet dzīvē realizējami.

Es neesmu vienkāršs aculiecinieks, es esmu viens no autoriem šim

Tad LKP CK un VDK pieņēma sevi glābjošu lēmumu: nevajag ar mums cīnīties, lai tik dibinām Tautas fronti, bet viņi, komunisti, pēc tam to vienkārši pārņēms, gan kontrolējot, gan ieliekot savus cilvēkus, gan programmu novirzot pareizajā gultnē...”

milzu tautas pacēlumam un pasākumam, kuru mēs saucam par Atmodu. Es biju šajā procesā no pirmā brīža un varu pateikt par katru vadošo tautfrontieti, kur un kad viņš parādījās Tautas frontē. Vai to var saukt par Atmodu (uzskatu, ka istā Atmoda tikai tagad sākas), tas ir cits jautājums, bet milzīgs pagrieziena latviešu tautas vēsturē gan tas toreiz bija un ir ar milzu sekām.

[..]
1988. gada vasarai ritot uz beigām, Latvijas komu-

nisti acīmredzot saņēma signālus no Kremļa, ka ir jāatbalsta ģenerālsēkretārs M.Gorbačovs, un tikai tad viņi sarosījās. Nevajadzētu aizmirst, ka Latvijas komunistiskā partija jau nebija Lietuvas komunistu partija, bet tieši izcēlās ar stagnātiskumu. Jā, tikai uz rudens pusi – tad gan LKP CK un VDK gribēja sākt savas atbalsta kustības organizēšanu Latvijā. Atceros, ka komjaunietim Baideskalnam bija pat

pat ļoti izdevīgi un vajadzīgi. Sākot jau ar programmas grupas izveidošanu, LTF dibināšanu, pirmo LTF valdi, pēc tam – otro LTF kongresu, par nožēlu latviešu tautai, komunisti arīdzan pamazām paveica LTF pilnīgu pārņemšanu.

[..]
Viņi radīja – dažs gribot, cits varbūt negribot – visus apstākļus antihumānā un pret tautu vērstā neolīberālisma un kriminālā nomenklatūras kapitālisma uzvarai Latvijā. Ar viņu visticšāko līdzdalību mainījās valsts īpašuma (tautas kopīpašuma) īpašnieks. Daži pat kapeiku paši nedabūja no plēsoņu laupījuma, kad tas kļuva par viņu pārstāvētās un aizstāvētās nomenklatūras īpašumu.

[..]
Pirmā Lielā kļūda. Ja vēstures ratu varētu pagriezt atpakaļ, es, protams, būtu Pilsoņu Kongresā paziņojis par valsts varas pārņemšanu – pasludinātu neatkarīgu valsti. Es domāju, ka delegāti būtu mani atbalstījuši. Pilsoņu Kongress (PK) sanāca 30.aprīlī, bet Augstākā Padome (AP) – tikai 4.maijā. Tad AP vairs nebūtu ko paziņot, vai arī būtu ar varu jāvērsas pret Pilsoņu Kongresu un tā delegātiem. Bet Pilsoņu Kongresā mēs bijām vesela grupa Augstākās Padomes deputātu, tāpēc ar arestēšanu nemaz tik vienkārši nebūtu. Uz Pilsoņa Kongresa otro sesiju es biju

sagatavojis Ministru kabineta projektu, bet diemžēl tas bija jau par vēlu.

[..]
Kāpēc LTF cieta neveiksmi? Tāpēc, ka nekādas pozīciju frontes nemaz nebija, bija tikai nosaukums. Ienaidnieks ātri un hameleoniski saskrēja tautfrontiešu ierakumos, un neviens nevarēja atšķirt – kurš ir kurš? Dažus “buržuāziskos nacionālistus” nodēvēt par fronti pret padomju varu – tas tā kā būtu par daudz...

Bet fronte bija, un tā bija iekšējā fronte pašā Latvijas Tautas frontē, kur bija nacionālā pozīcija un padomju reformkomunistu pozīcija, un tā eksistē vēl šodien – gan prātos, gan dzīvē.

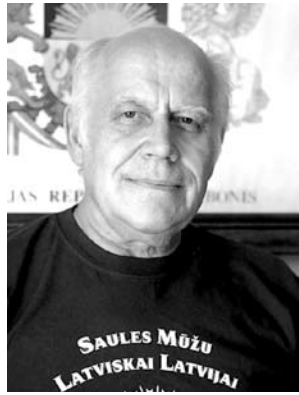
[..]
Latvijas Tautas fronte – trīs vārdi, bet īstenībā nebija ne Latvijas, ne Tautas un arī ne frontes. Tāpēc šodienas uzdevums ir patiesa latviešu tautas inteliģences garīgā Atmoda, un viss liecina, ka tā ir sākusies.

Mans kolēģis deputāts Edvīns Kide man teica: “Valdi, bet tu esi palicis pēdējais mohikānis.” Es viņam atbildēju: “Arī viens ir karotājs!” Bet tagad redzu, ka es neesmu vairs viens Laukumā.

Publicēts saīsināti

Ar pilnu tekstu ir iespējams iepazīties mūsu interneta mājas lapā: www.fronte.lv

LATVIJA – “Vienotības” politbiroja slaucamā govs?

Lotārs Stūre

Svešumā, ASV

Autoritārā vai vienpartejiskā sistēmā visi lēmumi tiek pieņemti partijas sēdē. Daudzpartiju koalīcijā tos pieņem kopīgi. Tomēr izrādās, ka “Vienotība” savā valdonībā un visatļautībā saviem koalīcijas partneriem ir kļuvusi par mesiju, kam visiem ir jāpakļaujas. Lai pārējie nekāptu uz varžacīm “Vienotības” elitei, tā veic netīras mahinācijas un aizsargā savus sponsorus.

Visi lēmumi vispirms, gluži kā PSRS laikos, tiek

atzīs eiro par Latvijas traģēdiju, kāds tiks tiesāts un “V” varza tiks patriekta?

Vai tikai šīs apšaubāmās lietas, varaskāre un iztapi-ba svešiem kungiem, kas dveš no “V” politbiroja puses, nav vērojamas tādēļ, ka pilknābim un rudai lapsai tiek bruģēts ceļš uz Briseli?!

Nupat visus pārsteidza lēmums par kultūras ministres atbrīvošanu. Tas nenāca no Koalīcijas padomes, bet gan no visu vare-nā “Vienotības” politbiroja. Tātad tas ir varenāks par koalīcijas partneriem, kuriem kā mulķiņiem ir tikai jāakceptē vagara pavēles? Piebīdīšu, ka šī ir jau otrā “NA” ministra atkāpšanās, jo iepriekšējais tieslietu ministrs demisionēja tāpēc, ka nevēlējās “Vienotības” draugiem žīdiem atdot īpašumus, kas viņiem nemaz nepienākas. Privatizācija arī sen ir beigusies!

Kultūras ministre at-lai-da operas direktoru, kas esot šķērdējis valsts naudu un dotācijas un tūkstošus esot *noplenderējis* saviem daudzajiem ārzemju ceļojumiem. “Pietiek.com” vis-

“Vienotība” cita acī skabargu redz labi, bet baļķi savējā nemaz nesaskata.”

apspriesti “Vienotības” politbirojā, un tikai tad tos kā sunim kaulu izmet priekšā koalīcijas partneriem, kuriem tie obligāti ir atbalsta. Nedod, Dievs, ka partneri iebildīs – tad viņus nolamās par populistiem un sliktajiem reitinga cēlājiem. “Vienotība” bieži uzspiež nepienēmas lietas, aizmirstot pat to, ka pirms laiciņa pati dziedāja pavisam citu dziesmu. “V” atmiņa ir isa.

Bet vai “Vienotība” ir tik visuvarena? Reitings tai ir nokritis, un tā pašlaik atrodas tikai trešajā vietā aiz “SC” un “ZZS”, kur uz pa-pēžiem min arī “NA”.

Bieži ideoloģijā “SC”, “ZRP”, “ZZS” un “V” ir daudz kas kopīgs, tikai valoda ar “SC” ir cita... Nupat “V” gluži tāpat kā “SC” krasi iebilda pret latviešu valodu bērnudārzos un skolās. Tā neatbalstīja “NA” ierosinājumu pieņemt likumus, lai aizsar-gātu latviešu valodu un noteiktu, ka okupācijas fakta noliegšana ir sodāma. Tāpat “V” pretojas visam, kas saistīts ar to, lai latvieši savā tēvu zemē varētu brīvi lietot latviešu valodu un darbā viņiem neuzspiestu okupantu valodu.

“V” arī uzskata, ka “demokrātijas” izpausme ir atļaut dažiem pārkrievo-tiem žīdiem un okupan-tiem rīkot referendumu par okupantu valodu kā valsts valodu. Taču vien-laikus “Vienotība” no-radīja iniciatīvu Saeimā izskatīt iespēju rīkot refe-rendumu lata aizstāvbai. Un nav jau brīnums – eiro uzspiešana nāca tieši no “V” politbiroja. Vai tad, ja pēc 1. janvāra visi beidzot

maz trīs reizes publicēja atskaites par pastāvīgām izprie-cām ārpus Latvijas, kas, protams, bija jāsedz valstij. Tika atklāts, ka nesen operā arī esot “pazu-duši” 200 ielūgumi uz ju-bilejas koncertu. Es domāju, ka tie visticamāk tika uzdāvināti, lai šādi pieba-rotu savus aizstāvjus. Un laikam kultūras ministre, atmaskojot un atlaižot no darba operas vadoni, kas dzīvoja kā niere taukos, gluži vienkārši ir uzkāpusi “V” sponsoriem un labu-ma devējam uz varžacīm. Tagad viņiem biļetes nāksies pirkt pašiem...

“Vienotība” cita acī ska-bargu redz labi, bet baļķi savējā nemaz nesaskata. Interesanti, bet cilvēki vis-vairāk demisiju pieprasa slīpētajām “V” ministrēm – Viņķelei un Circenei. Viņ-ķeles divkosību un melus pat tiesībsargs nosoda, taču pēc “V” dubultstundartiem viņa strādā “teicami un nav aizstājama”. Nauda no budžeta arī visvairāk tiek tieši “V” ministriem, bet tie birokātijā nesakār-to darbu, tāpēc nauda līdz ārstiem, māmiņām, pensio-nāriem nenonāk. Man tā vien šķiet, ka “V” ministri, lai cik nožēlojami viņi strā-dātu, ir ieķērušies savās sil-tajās vietās tik stipri, ka tos pat ar koku nepatriek. No malas skatoties, liekas, ka “Vienotība” ir svētāka vēl par Romas pāvestu.

Šobrīd Latvija ir vienīgi “Vienotības” politbiroja locekļu slaucamā govs, lai viņi, slēpjoties aiz svētuļu maskas un uzspļaujot lat-viju tautai, viegli piepildītu savus maciņus. Tomēr kat-rai kundzībai savs visat-ļautības laiks reiz beidzas!

ABSURDĀ JEZGA – nejauši vai speciāli?

Lilija Treice

Atbalstot biedrības “Par latu pret eiro” centienus, devāmies uz zv. notāres Dainas Roskošas kantori Rīgā, Slokas ielā 21, lai apstiprinātu savus parakstus. Priekšā bija 6 cilvēki – ie-nēmām rindu. Rinda vir-zījās ļoti lēni, izrādījās, ka priekšējie tiek pieņemti pēc iepriekšēja pieraksta. Bet, kad pienāca mūsu kārta, ti-kām ignorēti, jo eiro tikšot ieviests nenovēršami, tāpēc mums te neesot ko tērēties... Aizvainojoša attieksme!

Braucām uz cita notāra – Luda Saknes – kantori Kalnciema ielā 24. Atkal bija ilgi jāgaida, līdz beidzās pusdienlaiks. Tur val-dīja neiedomājami augst-prātīga attieksme un birokrātija ar norādi – ja man Latvijā nepatīk, lai pārce-ļoties uz ārzemēm! Teicu, ka reiz Doma laukuma tel-ti un Rīgas latviešu bied-rībā, samaksājot 2 latus, es

tiku pierēģistrēta tautas referendumiem, kuri no-tika. Saņēmu atbildi, ka apdraudējuma dēļ neviens notārs telti nemaz ne-drikst strādāt. Beidzot šajā kantori tiku pierēģistrēta ar iepriekšēju pierakstu uz vēlāku laiku – vēlreiz ir jā-ierodas visiem personīgi.

Jutos ļoti neapmierinā-ta, tāpēc devos meklēt bā-riņtiesu bijušajā Zemgales rajona pārvaldē, kur man iedeva Rīgas Bāriņtiesas adresi – Kalēju ielā 78. Devos turp ar sabiedrisko transportu, bet minēto ad-resi neatradu... Iegāju pat Valsts Iepēmumu dienestā un vēl citās iestādēs, bet neviens man šo Kalēju ielu 78 nevarēja parādīt.

Pamazām aizkūros līdz Jēkaba ielai, kur cerēju sastapt Saeimas deputāti Ivetu Griguli, kas arī cīnās par latu un pret eiro. Viņu nesastapu, bet man iedeva deputātes un viņas palīdzes telefona numurus. Pēc ilg-s-tošas zvanišanas neviens neatbildēja. Piezvanīju arī uz ZZS frakciju, bet iznā-kums bija tāds pats. Vai tad Saeimā darbalaiks beidzas jau pulksten 16.00?

Nu, ko – varneši sev par šādu “labu darbu” – par jezgu, ko todien piedzi-viju, piešķir sev prēmijas,

paaugstina algas... Ļoti iespējams, ka absurdā jez-ga tiek radīta speciāli, lai atņemtū cilvēkiem spēkus un laiku.

Nepatikami ir skatīties, kā ar lielu sajūsmu dārgās reklāmās tautu tagad iepa-zistina ar eiro siknaudu, kas kalta Štutgartē. Esošie lati tikšot pārkausēti un pārvērsti makulatūrā, bet izdevumus, kā parasti, segs tauta. Dziedi vai raudi! Tautai nav izvēles – jātur mute, kamēr V. Dombrov-skis un S. Āboltiņa par šo Latvijas “veiksmes stāstu” varbūt tiks Briseles pārval-des augstos amatos. Tautai jau nav daļas, cik šī dalība ar šo alkatīgo vilku (Ei-ro-

pas Savienību) izmaksās. Labi ir tikai valdībai un ierēdņiem, bet tautai tikai tas, ko viņi nolemj.

Un tomēr es ticu dievišķajam gara spēkam, kurš uzvarēs ļaunumu un ne-ļaus Sātanam uzspri-dzīt Zemi. Manā skatījumā Dievs ir tik daudzveidīgs – cilvēka prātam neap-tverams, un visas reliģijas ir vienotas filozofiskas māci-bas. Ja mēs kaut ko darām, atstājam tur daļiņu no sa-vas enerģijas starojuma. Tāpat mēs katrs saturam Dieva vissīkāko daļiņu un izstarojam viņa radīto. Gaisma satriec tumsu!

Bet nedrīkst apstāties tumsu notāru dēļ!

* Biedrība “Par latu, pret eiro” vāc parakstus **par Satversmes 68. panta grozīšanu**, kurš pašlaik noteic, ka par jebkurām izmaiņām Latvijas dalības nosacījumos Eiropas Savienībā (arī par izstāšanos no eirozonas) tau-tas nobalsošanu var ierosināt tikai Saeimas deputāti, bet pašai tautai šādas tiesības ir liegtas. Jaunie izstrādātie Satversmes grozījumi paredz piešķirt šīs tiesības pašai tautai, nevis tikai Saeimai, – tātad tautas nobalsošanu par izmaiņām dalībā Eiropas Savienībā vai eirozonā va-rēs ierosināt arī pati tauta. Tāpēc šobrīd ir svarīgi grozīt Satversmes 68. pantu, lai mūsu tautai būtu iespēja sari-kot referendumu par izstāšanos no Eiropas Savienības vai no eirozonas, un par to ir aicināts parakstīties ikviens saprātīgs Latvijas pilsonis, jo citas iespējas mums var arī nebūt. Vairāk informācijas meklējiet internetā: **www.parlatupreteiro.lv** vai laikrakstā “**DDD**” **Nr.13(291), 14(292), 15(293).**

KUR RODAS intelbeņķi?

Jūlijs Trops

Zinu, kas ir inteligēnts cilvēks – tas ir tāds, kurš cīnās par savas tautas brīvību un nākotni. Bet ilgi nevarēju izprast, no kurienes ir radušies šie *štrunti*, kas savairojās jau okupācijas laikā. Šķiet, ka viņi ir radinieki hameleoniem, kas piemērojas visiem apstākļiem, arī visām okupācijas varu krāsām. Patiesi brīvā valstī šī suga izmirst.

ienaidnieku – krievvalodīgo šovinistu elementi. Tie ir pašu latviešu *intelbeņķi*, kuri vēl nesen kalpoja sarkanajiem okupantiem, bet tagad – Eiropas Savienībai un Eiropas Federācijas politikai. Nav jābūt politologam, lai saprastu, ka Latvijai šī politika ir nāvējoša. Šķiet, ka viņi saites nav sarāvuši arī ar Krieviju, jo tas, kurš sātanam pārdevies, tad tāds ir visu mūžu, bet sātanam ir daudzas sejas.

Visu vēl traģiskāku dara fakts, ka Latviju postā

Visu vēl traģiskāku dara fakts, ka Latviju postā dzen arī *intelbeņķu* jaunā paaudze, kas itin kupli ir sadīgusi. Tomēr *intelbeņķu* prieki ir dzīres mēra laikā.”

Šī *štruntu* suga, kuru ir nopirkuši apspiedēji, kura ir iebaidīta vai gluži vienkārši ar bezdievīgu dvēseli un garu, tagad tēlo tautas eliti. Bet pārnēstā nozīmē viņi ir tikai *beņķi*, kas pieņem tautas apspiedēju pēcpuses. Rupjāk izsakoties, viņi smaidot aplaudē sarkaniem brīnumiem un citu krāsu gāzēm, kas indē latviešu tautu.

Šie *štrunti* nav atklāto

dzen arī *intelbeņķu* jaunā paaudze, kas itin kupli ir sadīgusi. Tomēr *intelbeņķu* prieki ir dzīres mēra laikā. Ja mērām mūžības laikā, tautas paverdzinātājas impērijas “dzīvo” jeb eksistē, jeb pastāv savus pēdējos mirkļus.

Latviešu nacionālistiem ir jāvāc liecības, lai tiesas dienā arī *intelbeņķi* saņemtu pēc nopelniem.

Ko sēsi, to plāusi!

BŪS BŪT TĀ TAM!

Kā jau teikts –
Ir jānāk jaunam rītam,
Īstā tautas brīvē vītam.
Kā jau teikts –
Verdzībai būs palikt vēstures mītam,
Okupantam mūžīgā ellē dzītam.
Kā jau brīvo senlatviešu teikts –
Būs būt tā tam:
Redzēsim austrum-rietumu
Indīgo miglu krītam!

Jūlijs Trops

VĒSTULE

KUR PALIEK MANA PENSIJA?

Ļoti bieži pilsētas autobusu pieturās dzirdu, par ko runā okupantu pensionāres – cita citai stāsta, ka pilsētas dome viņām sniedz pabalstus: gan par ārstēšanos slimnīcā, gan arī par apkures rēķiniem. Tad, lūk, kur paliek manas pensijas pēdējie santīmi!

Lasīju, ka Valsts prezidents Andris Bērziņš uztraucas, ka ir apdraudēta mūsu valsts neatkarība. Vispār Latvijai jau neatkarības nemaz nav – pastāv tikai 4. maija režīms, čēkas maiši joprojām nav atvērti un okupanti, kolonisti bradā mūsu zemi.

G. Bērziņa

KATRAI DZĪVAI BŪTNEI IR JĀSTRĀDĀ

Saruna ar LNF priekšsēdētāju Aivaru Gardu

DDD: *Iepriekšējā “DDD” numurā bija publicēta intervija ar Baibu Prikuli. Daži lasītāji varētu būt ir pārsteigti, ka vienīgais laikraksts, kurš raksta par deokupācijas un dekolonizācijas nepieciešamību, ir pievērsies tādai ikdienišķai un varbūt mazāk svarīgai problēmai kā pamesti dzīvnieki. Kāpēc tomēr par to ir jārūnā?*

Aivars Garda: Latvieši ir vienaldzīgi ne tikai pret pamestiem dzīvniekiem. Protams, visvairāk uztrauc, cik vienaldzīgi latvieši ir pret savas tautas pastāvēšanu, pret savu valsti Latviju. Mums ir jāsaprot, ka mūsu senči ir izcīnījuši Latvijas neatkarību. Tā tika nopelnīta ar asinīm, un mums ar asinīm tā ir arī jāaizstāv, ko mēs šobrīd nedarām.

Bet runājot par kaķiem – man ļoti patīk, ka ir cilvēki, kas apņemas palīdzēt dzīvniekiem, kurus cilvēks ir pieradinājis, var teikt, iesprostojis dzīvokļos, četrās sienās un pēc tam izmetis ārā. Barojis, apmīlojis, it īpaši mazus, jaukus kaķēnus, bet, kad tie paaugušies, izmetis uz ielas.

Tomēr, pieskaroties šai tēmai, pirmkārt, būtu jāuzdod jautājums: kā ir pareizi – vai pilsētas dzīvokļos ir jātur mājdzīvnieki? Atbildi sniedz Dzīvās Ētikas Mācība. Tā ir kategoriska un stingra – pilsētas dzīvokļos kaķiem un suņiem nav ko darīt! Cita lieta ir privātmāja, kurai vismaz ir pagalmi, kur kaķim staigāt un ķert peles.

ro ļoti saprātīgi – nekādas sentimentalitātes nav šajā uzskatā.

Tātad dzīvniekam, lai evolucionētu, ir jāstrādā – suns sargā māju, kaķis ķer peles u.tml. Mājdzīvniekiem ir jākalpo cilvēkam, ja viņi dzīvo zemnieku saimniecībā vai vismaz privātmājā. Tas būtu normāli, bet iesprostat dzīvniekus dzīvokļos egoistiskas, sentimentālas vēlēšanās dēļ, lai mājās būtu kaķītis, sunītis un vēl nezin kas, un aizbildināšanās – ja mājās ir dzīvnieki, tad bērni kļūst labestīgāki, – ir mulķība. Dzīvā Ētika paskaidro, ka šādi pilsētas dzīvniekiem tiek nodarīts liels ļaunums. Es pats zinu labus cilvēkus, kas ir izdarījuši šo kļūdu – ar labiem nodomiem turējuši kaķi dzīvoklī, un kaķim bija pat bail iziet laukā. Patiesībā tas ir tik nežēlīgi un amorāli no cilvēku puses!

Manis teiktais varbūt daudziem, kuri savus kaķus ir ieslodzījuši pilsētas dzīvokļos, var nepatikt. Bet tas mani neuztrauc. Mana mamma, arī tēvs šajā ziņā bija gudri. Es kā bērns viņai daudzreiz lūdzu – papensim kaķīti, paņemsim sunīti. Bet viņi stingri atbildēja – nē! Un manas žēlabas netika ņemtas vērā. Esmu arī dzīvojis laukos pie vecmāmiņas, kur bija viss mājdzīvnieku komplekts, arī vistas, kurām ir jādēj olas...

DDD: *Katram savs darbs...*

A.G.: Jā, katrai dzī-

Mūsu tautas eksistenci apdraud vienaldzība un nežēlība, ko cilvēki kādreiz pauž arī pret dzīvniekiem – tā apdraud mūsu tautas morāli.”

Dzīvnieki tāpat kā cilvēki veic savu evolūcijas posmu. Brīvā dabā zvēriem, kas nav cilvēku pieradināti, protams, ir ļoti daudz jādabojas, lai atrastu sev barību izdzīvošanai, plēsīgiem zvēriem ir jāmedī sev pārtika, lai savus bērnus un sevi pabarotu. Bet cilvēka pieradinātiem dzīvniekiem, piemēram, govij ir jādod piens, zirgam ir jāstrādā, aītai jādod vilna.

DDD: *Atsevišķi mājdzīvnieki tiek audzēti arī gaļai.*

A.G.: Jā, kamēr cilvēki ēd gaļu, dzīvnieks noder arī pārtikai. Bet Dzīvā Ētika paredz, ka nākotnē cilvēki atteiksies no gaļas. Protams, ir reģioni, kur ēšanai var dabūt tikai gaļu, un tur, lai izdzīvotu, ir jāēd gaļa. Piemēram, ziemeļos, kur ir ziemeļbrieži, bet nepietiek augu, lai cilvēks pāēstu. Dzīvā Ētika paskaidro

vai būtnei ir jādara savs darbs.

DDD: *Nu, bet, ja cilvēkam mājās ir suns, kaķis, un tagad, izlasot jūsu interviju, ko tad viņam darīt?*

A.G.: Protams, cilvēks tagad nedrīkst mest dzīvnieku ārā, ja jau reiz viņš šādu kļūdu ir izdarījis – visticamāk dzīvnieciņu paņēmis pie sevis ar labu domu, nezinādams, kā ir pareizi, un uzskatīdams, ka būs jauki savā dzīvoklī barot un apmīlot kaķīti. Taču viņš aizkavē šī kaķa evolūciju – ļoti aizkavē! Kā jau runājām, kaķis, tāpat kā cilvēks, evolucionē – viņam ir jādabojas, jāstrādā. Dzīvoklī viņš gaida tikai no sava saimnieka apmīlošanu, par ēdienu viņam nav jāgādā utt.

Bet, protams, nekādā gadījumā pieradinātie dzīvnieki nav jāmet ārā

Sirds mums ir plaša, un parasti tur var atrast vietu visam – mīlēt savu tautu, mīlēt savus tuvākos cilvēkus un mīlēt arī dzīvniekus.”

uz ielas. Arī zirgu, kurš ir ilgi kalpojis un kļuvis vecs, saimnieks baro, kaut gan zirgs vairs nevar strādāt. Tāpat arī kaķis vai suns, kurš ir ticis iesprostots dzīvokļa četrās sienās, cilvēkam ir jāturpina barot līdz dzīvnieka nāves stundai, nevis jāmet ārā. Bet pēc tam ņemt atkal jaunu gan vairs nevajadzētu.

DDD: *Jūs sakāt, ka cilvēks, turot zvēriņu dzīvoklī, nodara viņam pāri. Bet varbūt ir arī kāda atgriezeniskā saite – kā dzīvnieks, dzīvodams dzīvoklī, ietekmē cilvēku? Ir dzirdēts, ka kaķītis palīdz slimībās. Vai tā ir taisnība? Dzīvnieks guļamistabā, blakus cilvēkam – ko saka Dzīvās Ētikas Mācība?*

A.G.: Helēnai Rērihai tika uzdoti šādi jautājumi. Viņa atbildēja, ka it īpaši guļamistabās nav jālaiž dzīvnieki – ne kaķi, ne suņi, pat tad, ja viņi dzīvo lauku mājās. Dzīvnieku emanācijas jeb izstarojumi ir daudz zemāki par cilvēka izstarojumiem, un viņi pievelk no izplatījuma zemākas kvalitātes enerģijas, kas var traucēt cilvēkam, it īpaši, ja viņš guļ vienā istabā vai pat guļā ar kaķi. Kaķim un sunim ir sava vieta. Viņi ir jācieina kā mūsu mazie brāļi, bet nekādas sentimentalitātes tie neder.

Protams, tas, ko dara šie Lubānas ielas aktivisti – Baiba Prikule un citi, ir ļoti apsveicami. Viņi paši rūpējas par pamesto dzīvnieku sterilizāciju, aprūpē viņus, baro, šādi palīdzot viņiem savu mūžu nodzīvot.

DDD: *Tās ir rūpes un atbildība, ko cilvēks uzņemas par zemākas attīstības būtnēm.*

A.G.: Mums katram ir jāsaprot – ja no puļa mēs, latvieši, veidojamies par tautu, kas ieguvusi savu valsti un prot to aizsargāt,

tad ir jāprot tāpat parūpēties un atrast vietu savā sirdī arī pamestam kaķim. Un ceru, ka tas kaķītis, kuram Baiba Prikule aicina dot mājas, atradis mājas kādā privātmājā vai lauku mājā, kur viņam būs sava teritorija, lai ķertu peles, nevis kādā pilsētas dzīvoklī, kur viņam būtu jādzīvo nepilnvērtīgi.

DDD: *Ja būtu situācija, kad jāizvēlas – rūpes par tautu vai par pamestu kaķīti, ko tad?*

A.G.: Sirds mums ir plaša, un parasti tur var atrast vietu visam – mīlēt savu tautu, mīlēt savus tuvākos cilvēkus un mīlēt arī dzīvniekus. Bet, protams, ja ir situācija, kad jāizvēlas starp tautu un dzīvnieku, it īpaši, ja, piemēram, dzīvnieks ir slimis un kādas sērgas izplatītājs, tad diemžēl šādi dzīvnieki ir vai nu jāizolē, vai jāārstē, vai jāeitanizē. Cilvēks, protams, ir pirmajā vietā.

DDD: *Katrā ziņā mēs negribējam teikt, ka dekolonizācija, deokupācija būtu mazāk svarīga par pamestajiem kaķiem...*

A.G.: Mums neviena priekšā nav jātaisnojas – mēs vienmēr esam bijuši un būsim par deokupāciju, dekolonizāciju. Bet kaķijau mūs nav okupējuši – kaķi mūsu tautu neapdraud. Mūsu tautas eksistenci apdraud vienaldzība un nežēlība, ko cilvēki kādreiz pauž arī pret dzīvniekiem – tā apdraud mūsu tautas morāli. Tieši tāpēc arī šī saruna tapa. Parādījām, ka mums ir tādi cilvēki kā Baiba Prikule, kas rūpējas par dzīvniekiem, lai gan neviens viņai to nav lūdzis. Viņa ar saviem draugiem to dara labprātīgi. Pat potē pamestos dzīvniekus par savu naudu, ja tas ir vajadzīgs.

Intervēja Liene Apine

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378

PAR BĒRNU TIRDZNIECĪBU

Ivars Prūsis

www.infoagentura.
wordpress.com

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

KĀ TAS NOTIEK?

Latvijā ir vairāki grupējumi, kuri nodarbojas ar bērnu tirdzniecību, un šīs darbības rezultātā ir izveidojusies vesela bērnu tirdzniecības sistēma, kas sevi ietver juristus, politiķus, bāriņtiesu amatpersonas, prokurorus, tiesnešus, policistus, psihologus un citas personas. Sistēmas galvenais vadmotīvs ir nauda, un tā, nesastopot pretestību, paplašinās ar katru amatpersonu, kas par samaksu palīdz nokārtot to vai citu gadījumu. Pēdējā valsts struktūrvienība, kas reāli cīnījās pret bērnu tirdzniecību Latvijā, bija Rīgas Bērnu tiesību aizsardzības centrs, kuru ar Nila Ušakova rīkojumu likvidēja 2009. gada beigās.

Bērnu tirgotāji strādā gan pēc pasūtījuma, gan arī paši piedāvā savu “precī”. Piedāvāti tiek bērni, par kuriem ir pietiekami droši zināms, ka viņus varētu adoptēt ārzemēs. Agrāk internetā pavisam atklāti tika publicēti sludinājumi, piedāvājot adoptēt bērnus no Latvijas bērnunamam, norādot viņu fotogrāfijas, aprakstus un adopcijas cenu. Pašreiz tik atklāta prakse ir pārtraukta, un tādas informācijas apmaiņa notiek slēgtākās vietās.

Visaktīvāk bērnu tirgotāji rīkojas pēc pasūtījuma. No ārzemju pasūtītājiem tiek saņemta informācija, kāds bērns ir nepieciešams, un Latvijas “tirgotāji” sāk aktīvi meklēt konkrētam gadījumam atbilstošu bērnu jau pārbaudītos bērnunamos, bāriņtiesās, sociālajos dienestos vai pie cilvēkiem, kurus varētu nosaukt par “dileriem”.

“Dileri” cenšas uzturēt ties vidē, kur ir bērni vai no kuras var piekļūt bērniem, viņi meklē kontaktus ar bērniem un viņu vecākiem, pielabinās, cienā bērnus ar saldumiem, dod visādus sīkumus, aktīvi interesējas par bērnu un viņu vecāku personisko informāciju – materiālo stāvokli, radniekiem, veselību utt., mēdz fotografēt un filmēt bērnus.

Starp citu, plaši izplatīta ir bērnu tirdzniecība ar reliģisko organizāciju starpniecību. Daudzi “dileri” ir mācītāji vai tēlo mācītājus, vai ir aktīvi draudžu locekļi, kuri aizsedzas ar dievavārda sludināšanu un vēlmi palīdzēt, bet patiesībā ievāc informāciju par potenciālo upuri un pasūtījuma saņemšanas gadījumā palīdz ģimenei atņemt bērnu. Ir gadījumi, ka maskēšanās un uzticības iegūšanas nolūkos “dilerim” ir “savi” bērni, kas bieži nav viņu pašu. Tā kā galvenais bērnu tirgus ir

ASV, visaktīvāk šai laucīnā darbojas ASV sekta un cilvēki, kuri savu reliģisko “izglītību” ir ieguvuši ASV un ir sakari šai valstī.

Galvenie un redzamākie konkrēti pasūtījumu izpildes tehniskie organizatori ir juristi, kuri “specializējušies” bērnu adopcijas lietās. Piemēram, Latvijā labi zināms ir advokāts Bruno Liberts (lūk, video, kā Liberts aicina dot ārvalstu adoptētājiem vēl plašākas iespējas: <http://www.youtube.com/watch?v=GTedqwgYHA&>). Juristi kārtoti ne tikai konkrētā gadījuma juridiskos jautājumus, bet ar viņu palīdzību tiek sarunātas arī darbības un samaksāts iesaistītajām amatpersonām – tiesnešiem, prokuratūras darbiniekiem, bāriņtiesu amatpersonām vai citiem dalībniekiem. Maksa no klienta (adoptētāja) bieži vien tiek pasniegta kā samaksa par dažādu papildus pakalpojumu sniegšanu, piemēram, tulkošanu, pavadīšanu, konsultācijām utt., tikai par astronomiskām summām.

Protams, bērnu tirdzniecības faktu ir ļoti grūti pierādīt. Tā kā trūkst kriminālpanta par starpniekiem (“dileriem” bērnu tirdzniecībā) un nauda tiek saņemta par citiem pakalpojumiem, bērnu tirgotāji paliek juridiski praktiski nesodīti. Paliek tikai šī “biznesa” morālā puse,

Tā kā galvenais bērnu tirgus ir ASV, visaktīvāk šai laucīnā darbojas ASV sekta un cilvēki, kuri savu reliģisko “izglītību” ir ieguvuši ASV un ir sakari šai valstī.”

bet arī tas nav traucēklis. jo parasti ar to nodarbojas morāli kropļi vai arī cilvēki, kas ātri vien par tādiem kļūst.

KĀPĒC BĒRNUNAMIEM VAJAG BĒRNU?

Bērnu tirdzniecība ir cieši saistīta ar citu biznesu – bērnunamu biznesu, kurš, moderni runājot, ir “outsorsēts” un atrodas arī privātās rokās. Šim biznesam ir nepieciešams, lai būtu bērni, kuri atrastos bērnunamos, par kuru uzturēšanos bērnunamā maksā valsts un kuri tiek izmantoti kā aizsegs, lai saņemtu humāno palīdzību, materiālo palīdzību vai naudu no sponsoriem.

Darbs ar sponsoriem ir īpašs “business”, ar kura palīdzību no oficiālām organizācijām tiek izņemta nauda personiskām/neoficiālām vajadzībām, paralēli iegūstot arī nodokļu atlaides. Sponsora amatpersona sev labi zināmai labdarības vai sporta organizācijai oficiāli ziedo līdzekļus, iegūst par to nodokļu atlaides un saņem daļu ziedoto līdzekļu atpa-

kaļ jau neoficiālā formā no “labdarības” organizācijas pārstāvjiem, kuri savukārt daļu līdzekļu iebāž savās personiskajās kabatās. Šādi tiek sadalīti aptuveni 50 procenti no oficiāli ziedotajām summām, bet, iespējams, arī vairāk.

Jo vairāk bērni bērnunamos, jo lielākas naudiņas saņem bērnunamu īpašnieki. Pēc iespējas vairāk bērnu izņemšana no ģime-

Parasti gan bērnu tirdzniecībā iesaistītie cenšas strādāt klusām un apmānīt vecākus, vai arī ātri viņus salauzt.”

nēm ir izdevīga ne tikai, lai palielinātu bērnu skaitu, ko varētu pārdot ārzemēs (jo vairāk izņemto bērnu, jo lielāks piedāvājums un jo lielāka iespēja uzreiz apmierināt pasūtījumu), bet arī, lai nodrošinātu lielākus ienākumus bērnunamam. Tāpēc bāriņtiesas, ja ir kaut mazākais pamats, izņem bērnus no ģimenēm. Likums šai ziņā dod bāriņtiesām ļoti lielas pilnvaras.

Ja ģimene ir nonākusi finansālās grūtībās un vērsās sociālajā dienestā pēc palīdzības, tad šīs institūcijas bieži necentīsies palīdzēt pēc būtības, kas tām saskaņā ar likuma garu ir jādara, bet gan tikai pildīs savus formālos postulātus,

un īpašas ieinteresētības gadījumā, iespējams, kļūs par konkrētās ģimenes niknākajiem ienaidniekiem, ar kuriem būs jākaro vārda tiešā nozīmē, ja ģimene vēlēšies saglabāt savus bērnus... Spilgts piemērs ir Žannas Pilsētnieces gadījums, kad Siguldas bāriņtiesa, pēc manām domām, dara visu iespējamo, lai neatdotu bērnu vecākiem, arī nekaunīgi melo un sagatavo fiktīvus dokumentus.

Parasti gan bērnu tirdzniecībā iesaistītie cenšas strādāt klusām un apmānīt vecākus, vai arī ātri viņus salauzt. Tāpēc par upuriem visbiežāk tiek izraudzīti cilvēki, kuri nav spējīgi pretoties – bez mā-jokļa, bez naudas, morāli sagrauti, depresijā iedzīti, kļuvuši par narkomāniem un alkoholiķiem (lieki teikt, ka bāriņtiesu un sociālo dienestu pienākums ir viņus ārstēt un viņiem palīdzēt, nevis kaitēt un pavisam atņemt bērnus). Cilvēkiem šādā stāvoklī ir samērā viegli iestāstīt, ka bērnam tā būs labāk, nevaļam par viņu uztraukties, interesēties un ir jāatsakās no bērna aizgādības tiesībām. Ir bijuši gadījumi, kad māte tiek piedzirdīta, un neadekvātā stāvoklī vi-

ņai iedod parakstīt papīrus par atteikšanos no bērna. Tiek piedāvāta nauda un izmantoti arī citi manipulatīvi paņēmieni, lai panāktu vēlamo.

Lai bērnu adoptētu uz ārzemēm, ir jāsaņem bērna vecāku piekrišana tiesā, pat ja vecākiem ir atņemtas aizgādības tiesības (aprūpes tiesības nosaka bērna materiālo aprūpi, aizgādības tiesības ir tā

saucamās vecāku tiesības jeb tiesības uz saskarsmi ar bērnu un viņa audzināšanu).

Saskaņā ar starptautisko praksi tiesai pirms adopcijas uz ārzemēm obligāti ir jāpārliedzinās, vai vecākiem aizgādības tiesības netika atņemtas ar viltu. Latvijā, protams, nekas tāds netiek darīts. Vēl agrāk uz ārzemēm varēja adoptēt tikai bērnus, ja viņi ir smagi slimi un ārstēšana iespējama tikai ārzemēs, vai arī no adopcijas bija atteikušies divi vietējie adoptētāji. Tolaik visiem uz ārzemēm adoptētajiem bērniem viens un tas pats ārsts noteica dažādas fiktīvas diagnozes, lai dotu adopcijas atļauju.

Tika konstatēts šāds gadījums – kāda bērnunama pārstāve rādīja visus bērnunama bērnus cilvēkiem, kuri grib adoptēt, par vairumu maldinoši sakot, ka viņi ir slimi ar dažādām slimībām, izņemot tos, kurus pats bērnunams bija plānojis dot konkrētam cilvēkam adopcijā. Adoptētāji, protams, no “slimajiem” bērniem atteicās, par ko bērnunamu pārstāvji sagatavoja dokumentus, ļoti ātri un “efektīvi” iegūstot adopcijai uz ārzemēm nepieciešamos vietējo adoptētāju atteikumus par visiem bērnunama bērniem.

Vēl par smagi slimiem bērniem ir jāpiebilst, ka saskaņā ar Arstniecības likuma 17. pantu viņi ir

jāārstē bez maksas par valsts līdzekļiem. Papildus tam Latvija ir ratificējusi vairākas starptautiskās konvencijas, kas noteic, ka smagi slimie bērni ārzemēs ir jāārstē par valsts līdzekļiem, nevis jāveic to adopcija uz ārzemēm. Ja valsts nevar izpildīt šīs konvencijas, tai ir jālūdz palīdzība ANO, kas veiks pārbaudi par visu valsts finanšu izlietojumu, lai pārliedzinātos, vai tiešām valstij nepietiek naudas bērniem.

JA UPURIS PRETOJAS?

Ja upuris tomēr izrāda pretestību, tad sākas ilgstošas juridiskas kaujas. Bāriņtiesas pieeja ir sausi juridiska, pilnībā atrauta

Tiesā upuri ar nekaunīgu cinismu un meliem cenšas izsist no līdzsvara (sievietēm izraisīt histērijas lēkmi), lai varētu nozīmēt psihiatrisko ekspertīzi un paziņot, ka mātei ir garīgās problēmas...

Pretestības gadījumā lietas kārtoti augstākās amatpersonas personiski. Piemēram, Žannas Pilsētnieces gadījumā uz tiesas sēdi ieradās nevis parasts Valsts bērnu tiesību aizsardzības inspekcijas pārstāvis (štats viņiem ir vairāk nekā pietiekams), bet gan pati VBTAI Bāriņtiesu un audžuģimeņu departamenta direktore Valentīna Gluščenko. Un, protams, šādas tiesas sēdes bāriņtiesa pieprasa kā slēgtas, kas sniedz papildus iespējas visdažādākajām manipulācijām

no likuma būtības un, gādās, arī no burta, viss tiek interpretēts par sliktu vecākiem, pārspīlēts, dokumenti tiek veidoti nevis pēc principa “kā ir”, bet gan pēc principa “kā pašiem vajag”, bieži vien nekaunīgi melojot un falsificējot.

un falsifikācijām. Tas ir absurdi, ka tie paši, kas realizē bērna nelikumīgu izņemšanu no ģimenes, formāli pārstāv tiesā bērna intereses visaugstākās priekšniecības līmenī!

Turpmāk vēl...

Biedrības “Latvietis” SLUDINĀJUMS

Nodevība!
2013. gada 8. oktobrī
Latvijas Kara muzejā plkst. 18.00
notiks dokumentālās filmas
“Nodevība” pirmizrāde.

Ieeja bez maksas.

Nāc un uzzini!

MŪSDIENU DRAUDI DVĒSELEI UN ĶERMENIM

Intervija ar bērnu klīnisko psihologu **Irīnu Medvedevu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

PSIHISKAJAI VESELĪBAI IR NEPIECIEŠAMS PATRIOTISMS

Jautājums: Šodien daudz tiek runāts par cilvēktiesībām, par to, ka bērns ir jāaudzina par brīvu cilvēku, kurš jebkurā zemeslodes vietā jūtas kā mājās, kurš ir pasaules pilsonis, un nav vērts viņu piesaistīt pie kādas tradīcijas un kultūras. Kā jums šķiet, vai patriotisms ir novecojis termins?

Irīna Medvedeva: Patriotisms ne tikai nav novecojis termins – es to kā bērnu psihologs saku, jo **patriotisma jūtas ir nepieciešamas bērna psihiskajai veselībai!** Es jau minēju, ka bērnam ir nepieciešama daudzliemeņu psihiskā aizsardzība. No vienas puses viņu aizsargā māmiņa, no citas puses, ja viņam ir attīstīta dvēsele, viņu aizsargā [patiesas] mākslas, dabas, zinātnes utt. mīlestība, mīlestība pret citiem cilvēkiem, bet viņu arī aizsargā apziņa, ka viņš dzīvo kaut kādā savā zemē. Zemē, kur dzīvoja viņa senči, zemē,

riotiski, ir vairāk baļu, viņam ir mazāk pašpārliecības. Cilvēkam noteikti ir nepieciešami pašidentifikācijas simboli. Kas Tu esi? [...] Tas ir ļoti svarīgi. Vai tad tas nedod cilvēkam pašpārliecību, turklāt pašpārliecību vislabākajā nozīmē?!

Bērnam ir jāizjūt, ka viņš nav dzimis veltīgi. Un te mēs atkal varam atcerēties krievu sakāmvārdus: “Kur dzimis, tur noderīgs.” Tātad cilvēkam ir ļoti būtiski zināt, kur viņš ir piedzimis. Vai bērns pēc tam gribēs dzīvot Dzimtenē, vai arī kļūt par pasaules pilsoni, ir viņa personīgā darīšana, bet, kamēr jūs viņu – mazu cilvēciņu ar trauslu un vēl ne līdz galam izveidojušos dvēseli – audzināt, tikmēr viņš obligāti ir jāaudzina patriotiski, jo no tā ir atkarīga viņa psihiskā veselība.

JA MĪLI BĒRNU, TAD AUDZINI VIŅU!

Jautājums: Pašlaik tiek uzskatīts, ka nedrīkst piespiest bērnu, viņam pašam ir jāizvēlas, kā rīkoties, kā izturēties pret vienām vai otrām parādībām, jo “direktīvā audzināšana”

– “Lielais mīlestības piespiedējspēks” (“Высокое давление любви”).

Ja lieto šādā kontekstā, “uzspiešana” ir manipulatīvs vārds. Jā, mums nepatīk, ka mums kaut ko uzspiež un pašiem uzspiest kaut ko citiem, jo uzspiešana asociējas ar spēka vērsanu pret cilvēku, turklāt negatīvu spēku, kas var cilvēku deformēt. Bet patiesībā, ja mēs novāktu šo manipulatīvo vārdu, vai arī, ja mēs nepiešķiram tam tik mūsu psihi traumējošu nozīmi, tad redzētu, ka audzināšana pati par sevi sastāv no uzspiešanas. Jā, cita lieta, ka uzspiešana var būt arī traumējoša gadījumos, kad tā ir pārāk nežēlīga, mulķīga, nepamatota, nepārdomāta, konkrētā bērna (un ne tikai) raksturu un būtību vērā neņemot. Vispār audzināti jau tiek ne tikai bērni, ir tāda vēlēšanās visus savus tuviniekus mazliet paaudzināt, un tas nav nekas slihts. Patiesībā viss ir otrādi.

Visi pašreiz baidās bērnam uzspiest kaut ko, tāpēc pārstāj viņam aizrādīt par nepareizu rīcību, pārstāj viņu atturēt no ļaunuma, izņemot pavisam galējas formas, piemēram, sērskābes dzeršanu. Šādos galējos gadījumos mēs nedomājam, vai uzspiežam kaut ko bērnam vai neuzspiežam. Bet, kad runa nav par galējiem gadījumiem, mēs dodam viņam iespēju izvēlēties. Taču izvēle starp tikumību un izvīrtību, izvēle nelietot narkotikas vai lietot – arī tā ir izvēle starp dzīvību un nāvi. Un sanāk, ka mēs ļaujam bērnam, kuru mums ir jāaizsargā, izvēlēties starp dzīvību un nāvi. Tātad, lai viņš izvēlas nāvi, ja viņš tā vēlas, ja?!

Un vēl es gribu sacīt, ka t.s. “uzspiešana” ir cieši saistīta ar mīlestību. Ja mīli cilvēku, arī bērnu, nevis izturies pret viņu kā pret zvēriņu, kuru tikai baro un apgērbj, tad gribas viņu pasargāt no visa sliktā, gribas, lai viņš kļūtu labāks. Ja mīli otru, tad saskati viņā cilvēku, mīli viņu tādu, kādu to ir radījis Radītājs, vēlies, lai viņš paceltu savu dvēseli augstākā attīstības pakāpē. Un kā tādā gadījumā var neizteikt viņam aizrādījumus, un kā tad var viņu neaudzināt?! Ja tu viņu neaudzini, tātad tu viņu nemīli.

Tad nu, lūk, es gribu vērst jūsu uzmanību uz faktu, ka vecāki, kuri nopietni uztver “nedirektīvās pedagoģijas” uzstādījumus, pakāpeniski atsalst attiecībā pret saviem bērniem, jo nav iespējams vienlaicīgi gribēt labu bērnam, gribēt uzlabot viņu, gribēt viņu audzināt, gribēt viņu pasargāt no kļūmīgiem soļiem un vienlaicīgi neteikt viņam to. Tas

nav iespējams, jo kaut kas tad iekšienē sadeg. Kad tevī ir šī vēlēšanās, bet tā netiek izpausta uz āru, tad tas tevi iekšēji izdedzina. Mīlestība ir nesaraucjami saistīta ar uztraukumu par cilvēku, kuru mīli, par viņa dvēseli. Un kā aizsargreakcija šādās [“nedirektīvās pedagoģijas”] situācijās vecāku sirdis pret bērnu atsalst. Ja jau nevar mīlestību izpaust, sargājot bērnu no ļaunuma, tad arī pārstāj viņu mīlēt, jo citādi no mīlestības, kam nav iekšas, sirds var pārlūzt. Tas nenotiek tā – apzināti prātojot, bet gan bezapziņas līmenī.

PAR VESELĪGU KAUTRĪGUMU

Jautājums: Gribētu pajautāt par nostādni, kurš pašlaik eksistē dzimumaudzināšanas stundās, ka bērnam, lai viņš kļūtu brīvs, ir jāpārvar kautrīgums. Vai tas ietekmē kaut kādā mērā viņa turpmāko dzīvi?

Irīna Medvedeva: Tas ietekmē visu! Ne visi zina, ka kautrīgums pret intīmo sfēru ir viens no galvenajiem psihiskās normas rādītājiem. Un, kad bērnu, pusaudzi vai pat pieaugušo aicina “atraisīties”, atmet it kā šķietamo un lieko kautrīgumu (patiesībā kautrīgums nav ne šķietams, ne lieks), tad šo bērnu, pusaudzi vai pieaugušo psihiski invalidizē, viņu padara par izvīrtuli.

Kad pie manis uzņemšanu atnāk bērns, reizēm pat pirmsskolas vecuma, un, ja viņš uzvedas bez kautrīguma un bezkaunīgi pret intīmās sfēras jautājumiem (brīvi runā par to ar pieaugušo, novelk bikses citu klātbūtnē utt.), tad es zinu, ka psihologs tur vairs nevar palīdzēt, es viņu tad nosūtu pie psihiatra. Tad viņam ir jādod tabletes, iespējams, pat vajag hospitalizēt. Bet šodien tādā veidā pilnīgi visu sabiedrību padara par psihiski slimu cilvēku sabiedrību.

Nekādā gadījumā nedrīkst iznīcināt kautrīgumu pret intīmo sfēru. Tas ir ļoti bīstami psihei un tikumībai. Vispār gribu uzsvērt, ka tas, kas ir kaitīgi tikumībai, ir kaitīgi arī psihei, tāpēc tikumiska audzināšana vienlaicīgi ir arī bērna psihiķa stiprināšana. Šīs divas lietas savstarpēji ir ļoti cieši saistītas.

TAS, KURŠ SLEPKAVO, IR SLEPKAVA

Jautājums: Sakiet, kādēļ sievietē, kura jau ir iepazinusi mātes prieku, izvēlas veikt abortu?

Irīna Medvedeva: Manuprāt, te ir vairāki fak-

tori. Katras sievietes gadījumā pārsvaru ņem kāds viens, bet vispār ir vairāki faktori.

Pirmkārt, tas, ka gribas vieglāku dzīvi, ir nogurusi, tas, ka sieviete nesaprot, ka šīs grūtības ir t.s. “krusta nešanas” neatņemama sastāvdaļa. Tā ir nesapratne, ka bērniņu ir devis Dievs, un, lai arī cik Viņš tos dotu, tik ir jādzemdē. Tā ir Dieva dāvana, un tas nav cilvēka kompetencē izlemēt, ko darīt ar bērnu.

Otrkārt, sievieti pārliecina, ka nedzimušais bērns ir daļa no viņas ķermeņa, ar ko viņa pati pilnībā var rīkoties, ka tā ir kaut kāda apaugļota olšūna, nevis patstāvīgs

un dzejolis beidzas ar vārdiem:

“Lai arī par to netiesā, bet tas, kurš slepkavo, ir slepkava.”

Teikšu tev taisnību: naktī man ir bail būt divatā ar tevi!”

Jautājums: Esmu ginekologe, tāpēc otrs jautājums būs par ārstiem. Kā, jūsuprāt, ārsts vienā brīdī visu sevi var veltīt tam, lai glābtu cilvēkiem dzīvības, bet citā brīdī taisīt abortu? Kas trūkst šo cilvēku dvēselēm, kāpēc viņiem nav apziņas, ka, glābjot dzīvību vienā gadījumā, viņi nogalina otru?

Irīna Medvedeva: Teikšu pat vairāk, ginekologes, kuras strādā dzem-

“Kas ir kaitīgi tikumībai, ir kaitīgi arī psihei, tāpēc tikumiska audzināšana vienlaicīgi ir arī bērna psihiķa stiprināšana.”

cilvēks, kurš tikai deviņus mēnešus dzīvo mātes vēderā. Un sieviete tam notic, jo viņai ir izdevīgi tam ticēt. Manuprāt, ja sievietes to saprastu, viņām daudz grūtāk būtu nākt nogalināt vēl nedzimušos bērnus. Jo, kad bērns ir piedzimis, sievietes viņus mīl un aizsargā, neļaujot nevienu potenciālam nelabvēlim pat tuvumā pienākt. Bet te nez kāpēc drīkst nogalināt.

Tāpēc, jo vairāk sievietēm skaidrosim (kaut vai pret viņu pašu gribu), ka, veicot abortu, viņas nogalina cilvēku, jo kopumā būs labāk. Es esmu par to, ka gadījumos, kad sieviete vēlas veikt abortu, viņai ir jāpasaka tas, kas viņai var pat ļoti nepatikt. Mums ir jāzina, kas atkarīgs, lai novērstu slepkavību.

Jautājums: Bet daudz kas ir atkarīgs no vīra!

I.M.: Jā, no vīra ir ļoti daudz kas atkarīgs. Vīram ir ļoti svarīga loma. Piereize liecina, ka pat tie vīrieši, kuri piekrīt abortam vai paši ir lūguši sievieti to veikt, vai pat ir stingri pieprasījuši veikt abortu, piedraudot ar šķiršanas, pēc tam, ne vienmēr uzreiz, bet pēc kāda laika, pamet šo sievieti. Pēc aborta savstarpējās attiecības ģimenē tiek ļoti nopietni traumētas, jo zem viena jumta dzīvo slepkavības līdzdalībnieki. Viņi apziņā varbūt arī šādas domas neļaiž, bet sirdsapziņa tomēr dod savus signālus, no tās neaizmuksi.

Pašreiz piemirstam dzejniekam Dmitrijam Kedrinam par šo tēmu ir ļoti labs dzejolis “Saruna”. Šajā dzejolī vīrs mēģina atrunāt sievu veikt abortu

dību namā, vienā dienā var gan pieņemt jaunu dzīvību, gan veikt abortu. Gan jau par to pati ļoti labi zināt. Es domāju, ka ne vienmēr cilvēka aizsargreakcijas, kas mīt cilvēkā, nāk viņam par labu. Dažreiz šīs aizsargreakcijas cilvēkā slāpē sirdsapziņu.

Manuprāt, ārstos ir jāmodina sirdsapziņa. Un, ja jūs esat nonākusi līdz šai atziņai, tad jums tas ir jādara. Es, piemēram, arī esmu līdzīgā situācijā – nevis kā psihologs, bet kā sieviete, kura ir veikusi abortu. Un šajā ziņā man ir teikuši: “Bet kādas tiesības tādā gadījumā tev ir mācīt citus?” Bet, ja seko šādai loģikai, tad neviens nevienu nevar mācīt.

Bet ir citādi. Es to esmu pārdzīvojuši, es zinu kādas sirdsapziņas mokas izjūt sieviete, kas kaut ko tādu ir izdarījusi. Kādēļ tad es nevaru par to brīdināt citus, lai viņi neizdara tādas pašas kļūdas?! Līdzīgi arī ārstam, kurš tam ir gājis cauri, nebaudoties no kolēģu nosodījuma, par to ir jārunā. Un tas ir jādara, spītējot tam, kāda būs kolēģu pirmā reakcija, kas visbiežāk būs negatīva. Svarīgi, lai tas tiktu pateikts, un viņos iesēstos doma, ka viņi vienlaicīgi pieņem dzīvību un atņem to.

Es zinu, ka Amerikā daudzi ginekologi atteicās veikt abortus, kad noskaidrojās Bernarda Natansona filmu “Klusais klieziens” un ieraudzīja, kādas šausmas izjūt mazais cilvēks, kad viņam tuvojas aborta instrumenti.

Tulkojums: http://politologija2.wordpress.com

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4, Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2